

За
житото
и житния
режим

Петър Дънов
Учителя

**За житото
и житния режим**

© Издателство „Бяло Братство“, 2018

ISBN 978-954-744-335-8

Петър Дънов
Учителя

За житото и житния режим

*Статии за житния режим от ученици и
подбрани тематични извадки
от Словото на Учителя*

Издателство БЯЛО БРАТСТВО
София, 2018

Съдържание

Първа част. Февруарският житен режим	
За историята на житния режим	10
Приготвяне на житото	17
Отпостване	23
За житния режим	25
Учителя за другите елементи на житния режим	29
Ябълката	29
Орехите	31
Медът	31
Лимонът	32
Горещата вода	32
Втора част. Посланията на житното зърно	
Житното зърно	34
Школата на житното зърно	55
За житото и храненето	67
За постите	87
Опитността на житното зърно	90
Възпитанието на житното зърно	101
Притчи за житното зърно	108

*Житното зърно е емблема на човешката душа.
Тя представлява велика история в развитието
на природата. Ако вие можете да разгърнете
листата на житното зърно, да проследите
неговата история, ще можете да разберете напълно
историята на човешката душа.*

Учителя

Житният режим е уникална диета, дадена от Учителя Петър Дънов. Прави се всяка година през февруари, веднага след фаза пълнолуние, когато започва разсипът на Луната. Целта му е пречистване на организма преди пролетната енергия да е пробудила силите на природата за нов живот.

Учителя е правил февруарския житен режим само с неговата икономка Йорганка Жекова, която едва след 1953 година споделя с останалите тази опитност, различна от упражненията, които са давани в беседите. Темата за житото и житното зърно Учителя често използва в Словото си в символичен, алегоричен или метафороричен аспект за изяснение на съществени нови идеи.

Всичко това ни вдъхнови да издадем настоящата книга, която се състои от две самостоятелни части. В първата част сме включили историята и начина на правене на февруарския житен режим, а във втората част – конкретни пасажи от Словото, съдържащи дадени от Учителя обяснения за житното зърно, упражнения, опити, притчи.

Първа част

Февруарският житен режим

За историята на житния режим

Разказ на Георги Петков

Аз започнах да изпълнявам житния режим през месец февруари 1960 година в съответствие с указанията, които ми даде нашата ръководителка от Габрово – сестра Цанка Екимова, една от най-близките до Учителя ученички. През онези години ми правеше впечатление, че начинът на провеждане на режима не е еднакъв в братските групи по градовете. Съществуваха различия в детайлите и това за мене беше учудващо и необяснимо. Случи се така, че в януари 1968 година бях изпратен на двумесечна специализация в София. Тогава посетих на Изгрева Йорданка Жекова – сестрата, която е помагала в домакинството на Учителя, и ѝ се оплаках, че тази година няма да мога да проведа житния режим, понеже нямам условия в София да си приготвям житото. Тогава тя ми предложи да

ходя всеки ден в дома ѝ, да се храним заедно и така да изкарам и аз житния режим. Съгласих се с голяма радост и благодарност.

От разговорите със сестра Йорганка разбрах защо имаше различия сред учениците при провеждането на режима. Тя ми обясни, че по времето на Учителя този февруарски режим са го провеждали тайно само те двамата. Учителя приживе не е искал да го даде на Братството. На Изгрева е съществувала традицията да се прави общ обяд за всички, а за вечеря братята и сестрите често са канили Учителя. На всички е правело впечатление, че за известен период през месец февруари Учителя не е присъствал на общата обедна трапеза, отказвал е поканите за вечеря и се е хранил само със сестра Йорганка. Приятелите са приемали тези откази като израз на известно негово желание за почивка и усамотение.

Ние можем само да гадаем каква е причината Учителя да не сподели този режим с Братството, но липсата на сведения за

него обяснява на какво се дължат различията в провеждането му. Фактически житният режим, който се провежда през февруари, не е описан в никоя беседа, нито е споменаван в разговорите, записани от брат Боян Боев. Упражненията с жито, дадени в някои от беседите, са доста различни от начина на провеждане на този февруарски режим. Някои приятели твърдят, че са чели за този режим в едн-коя си беседа, но всъщност става въпрос за други упражнения и задачи, които Учителя е задавал в Школата. Сестра Йорданка Жекова е единствената, която е била запозната с този житен режим. Тя ми сподели, че през 1953 година Учителя ѝ се явява насън като видение и ѝ разрешава да даде режима на Братството. Тъй като беше изключително свенлива, скромна и свита душа, тя не го беше описала. Каза ми, че го споделя само с тези, които се интересуват. Тези братя и сестри, от своя страна, съответно са преразказвали за режима на други и така са възникнали неточности и непълноти.

Затова аз съм изключително благодарен на съдбата за дадената ми възможност да карам режима със сестра Йорданка, която единствена го е правила с Учителя, и да ѝ задам много въпроси, които да изяснят всички детайли. Сега споделям наученото, за да стане истината достъпна за този, който желае да се докосне до нея.

Житният режим започва винаги през месец февруари, от един до три дни след пълнолуние. Тъй като то всяка година се пада на различни дати, затова и началото на режима не е на една и съща дата. Понякога, когато пълнолунието е към края на февруари, режимът може да продължи и в началото на март. Трябва веднага да отбележим, че житният режим през месец февруари няма връзка със зодиакалния знак Водолей, а е свързан с пречистване, повлияно от идващата пролетна енергия и пролетното равноденствие. Учителя е избрал февруари като най-подходящ период за пречистване на организма. През февруари природата още „спи зимен сън“, но тогава

е подходящ период да пречистим физически и духовно организма си, за да можем да възприемем праната, която е в изобилие в началото на пролетта. И наистина, през януари е все още много рано, температурните условия в този месец често са много сурови, което би изтощило организма при евентуален пост, а през март е вече късно за пречистване в условията на умерения климатичен пояс.

Когато пълнолунието през февруари се пагне в последните дни на месеца (например 27–28 февруари), при положение че началото на режима е до три дни след пълнолуние, това би означавало той да започне вече през месец март, а това не е правилно, защото противоречи на основното правило режимът да започва през месец февруари. В такива извънредни случаи се водим от пълнолунието в крайните дати на месец януари, при което режимът трябва да започне в началото на февруари. Важно е отпостването да става на разсип на Луната, т.е. преди датата на новолунието.

Йорданка Жекова
(1896-1978)

Житният режим продължава десет дни. На първия ден сутринта се казва един път формулата: „Господи, приеми ме в лечебницата на Природата за десет дни“.

Всеки ден трябва да се употребяват:

- 100 грама жито (то съдържа всички елементи, необходими за поддържане на живота);
- три ябълки (за сърцето);
- девет ореха (за мозъка);
- мег (за кръвта) и лимон;
- минимум 1,5 литра преварена вода.

Необходимо е плодовете да бъдат най-хубави и здрави, водата да бъде от някой чист извор, а не от водопровода, защото последната е хлорирана и нечиста. Не се препоръчва и минерална вода, защото тя е по-наситена с някои определени минерални соли в съответствие с нейния произход. Идеалният случай би бил да разполагаме с рилска вода, и най-вече от чешмичката „Ръцете, които дават“.

Приготвяне на житото

Сто грама жито се измива много добре вечерта и с лъжица се сипва в добре запазващ топлината еднолитров термос. Залива се с вряла вода почти догоре и термосът се затваря добре, за да няма житото достъп до въздуха. На сутринта внимателно се излива от термоса само житената вода и се изпива на гладно, половин-един час преди закуска, като се добавя мед и лимон на вкус. Необходимо е тази житена вода да се загържи малко в устата, като се „дъвче“, а не да се изпива на едри гълтки, защото тя представлява изключително силна и концентрирана храна. Житената вода е също и много силно лекарство, което Учителя дава за лекуване на нерви, като в този случай е необходимо да се пие 40 дни. Така че тези, които искат да се лекуват, биха могли след завършването на житния режим да продължат да пият житена вода. Но тя има посочената лечебна сила само ако житото е грухано. Ако житото не е грухано,

водата не може да проникне през обвивката на житните зърна и да поеме жизнената им сила. Искам изрично да подчертая, че Учителя е ползвал през житния режим само грухано жито от сорта Бяло жито, а не сурово или покълнало такова. Това трябва да имат предвид всички, които искат правилно да проведат житния режим. Употребата на сурово жито - това е друго упражнение, дадено от Учителя в беседа, което обаче не се отнася за житния режим през февруари.

Дневната порция жито се разпределя на три части, като е желателно след отсипване на една част, останалите части да остават в добре затворения термос. Това запазва житото в свежо и прясно състояние, а ако се отсипе всичкото сутринта и стои на открито, то се окислява от въздуха и губи от своята хранителност. При всяко ядене се приемат: съответната част от житото, една ябълка и три ореха.

Желателно е около час преди ядене да се изпиват поне две водни чаши прева-

рена вода с мед и лимон. Сутринта тази роля изпълнява житената вода. Ако не се пие достатъчно вода, организмът се обезводнява и житният режим се кара много трудно. Затова пийте вода колкото може повече, но само преварена и никога студена, непреварена.

Тук искам да споделя, че когато бях при сестра Йорганка Жекова, първоначално аз слагах меда във водата и го пиех разтворен. Забелязвайки това, тя ми направи забележка:

– Учителя не правеше така!

– Но как – запитах аз, – нали науката препоръчва медът да се разтваря, а не да се приема концентрирано?

Тогава тя ми обясни, че Учителя е вземал малка чаена лъжичка мед и го е слагал в устата си, на небцето, след това е отпивал от водата, в която е капвал по няколко капки лимон. Водата е задържал достатъчно дълго в устата си и я е „дъвкал“. По този начин водата е разтваряла меда и така той я е поглъщал.

– Защо е правил така? – попитах аз.

– Първоначално и аз не знаех – каза тя – и затова го запитах, а той ми обясни, че най-висшите духовни центрове в мозъка на човека се хранят само от веществата, които се приемат чрез устата, и че соковете от стомаха са много груби за тях. Освен това Учителя веднъж ме запита: „Сестра, вие колко пъти гъвчете житото, преди да го глътнете?“. Аз сконфузено отговорих: „Учителю, нали знаете, аз съм бързичка, и така... набързо, набързо“. – „А, не – поклати глава Учителя, – трябва да го гъвчете 99 пъти.“ Той винаги подчертаваше, че храната трябва да се гъвче продължително и внимателно, за да се хранят духовните центрове и да бъдем здрави. „Тези, които гъвчат малко и задържат храната малко в устата си – казваше той, – не могат наистина да бъдат духовни хора, защото техните духовни центрове гладуват. Преди да изядем ябълката, е необходимо да я подържим в ръка, да я разгледаме внимателно, да се свържем с нейната аура, да ѝ

се порадваме, да благодарим на гървото, на Слънцето.“ При ядене трябва да спазваме гаденото ни от Учителя правило: „Хранете се с любов и благодарност!“.

Тук е мястото да споделя един интересен случай, който ми разказа сестра Йорганка. „Веднъж на петия ден на обяг, след като си изядохме житото, Учителя каза: „Рекох, идат“. Аз веднага погледнах през прозореца, мислейки, че някой ни идва на гости. Учителя се засмя и каза: „Не, рекох, новите клетки идват!“

Житният режим е гаден за обновяване на клетките на организма и както се вижда, това става на петия ден. Именно на това обновяване се дължат лекотата и хубавото, приятно чувство, които придобиваме от петия ден нататък.

По време на житния режим не се употребява никаква сол, а на ден се приема максимум един лимон. Медът е според вкуса и няма ограничения в приема му. Добре е семките на ябълките да се посадят на подходящо място, като с това ще изразим

нашата благодарност за тяхната саможертва.

Нека сега разгледаме един изключително важен аспект на житния режим. За да го илюстрирам, искам да разкажа една много стара история, която някога сподели с мен една възрастна сестра. „Бях много болна и с всеки месец ставах все по-зле. Лекарите не ми помогнаха и само влошаваха положението ми. Накрая реших да се обърна към Учителя за помощ. Споделих с него за болестта си и след като ме изслуша внимателно, той каза: „Вие сте болна, защото ядете свински пържоли“. – „Но моля ви, Учителю – възразих аз, – от 17 години съм вегетарианка и не съм опитвала и хапка месо.“ – „Да – каза Учителя, – но аз имам предвид не физическата храна, а вашите мисли и чувства.“

Този случай много добре показва, че пълното вегетарианство и постът са истински и допринасят полза само ако са в трите свята – физическия, духовния и Божествения свят. С други думи, ние трябва да

спазим закона за абсолютната чистота не само относно физическата храна, но също така да имаме само светли мисли, чисти чувства и добри, благородни постъпки. Затова е абсолютно необходимо през тези десет дни да станем Слънчеви хора и да не допускаме в себе си никакви отрицателни мисли и чувства и съзнателно да извършваме добри и благородни постъпки.

Отпостване

Отпостването се прави на обяд на десетия ден, като към житото, ябълките и орехите се добавя и ангелска супа, подправена с малко сол. Ангелската супа се приготвя, като се сваряват цели обелени картофи, към които накрая се добавя магданоз, по желание и черен пипер. Няма точен брой картофи, които трябва да се изядат – това е според индивидуалното предпочитание. В дните след житния режим трябва да се внимава да не се преяжда и преминаването към обичайния начин на хранене

да се осъществява плавно и постепенно, в хармония с вътрешния усет и чувство за мярка.

Всички отпагъци от храната по време на житния режим, като орехови черупки, обелки от ябълки и т.н., трябва да се събират и след като свърши постът, да се заравят на някое чисто място сред природата. Сестра Йорганка Жекова обясни, че по същия начин трябва да се постъпва и с хранителните отпагъци от братските вечери, когато се събираме за нашите празници.

Смисълът на житния режим е да ни пречисти и извиси физически и гуховно, да ни направи нови хора – онези хора на новата епоха на Водолея, които Учителя нарече Слънчеви деви. А да се стремиш да достигнеш тази мярка, този висок идеал, това е прекрасно, нали!

Благодарен съм, че Бог ми даде възможност „да пия от извора“.

За житния режим

Из статия на г-р Светла Балтова

Житният режим е уникална диета за пречистване на организма, дадена от Учителя Петър Дънов. Прави се всяка година през февруари, веднага след фаза пълнолуние, когато започва разсипът на Луната. Добре е да се започне в сряда, но не по-късно от третия или четвъртия ден след пълнолунието. Целта му е пречистване и обновяване на организма след зимата. Практиката за пречистване на организма след зимните месеци е позната в много култури и религии, включително и в християнската. Такава е в действителност целта на дългия великденски пост.

Житният режим е замислен да бъде провеждан във времето, когато природният годишен цикъл клони към завършек, преди точката на пролетното равноденствие да отбележи началото на новата

година. Новата година, астрономически и астрологически, в действителност започва от този момент: 21-22 март. (Точката на равноденствието е на 21-ви, но в много култури се празнува датата 22-ри вероятно заради особената нумерологична тежест на това число.)

И така, през февруари изчистваме тялото си от утайките и наслявяванията, натрупани от по-тежките храни през зимните месеци. Житният режим трае десет дни и през времетраенето му е необходимо да се пие много вода. Препоръчва се дневно над литър и половина топла преварена вода, която сама по себе си има силно пречистващо и енергизиращо действие.

Житото като храна заема особено място в човешката еволюция. Според Учителя с неговата поява е започнала еволюцията на човешкия род и то представлява най-пълноценната храна за човека. При меленето и термичната обработка обаче то губи част от полезните си съставки и най-вече жизнената енергия, наречена от индусите „прана“.

В справочната литература можем да прочетем за хранителния състав на житото следните данни:

- В 100 гр. пшеница се съдържат: белтъци – 12,1 гр., въглехидрати – 69,1 гр., мазнини – 1,7 гр., целулоза – 2,0 гр., калории – 349;
- витамини и минерали в мг %: вит. В1 – 0,48; вит. В2 – 0,14; вит. Е – 3,20; вит. РР – 5,10; натрий – 7,8; калий – 502; калций – 43,7; магнезий – 173,0; желязо – 3,3; фосфор – 406,0.

Известно е още, че пшеничните зърна са източник на две субстанции, на които в последните години се отдава голямо значение – това са фибрите и антиоксидантите, на първо място коензим Q10. Фибрите са полезни за очистването на храносмилателната система и оптималното функциониране на червата. Антиоксидантите предпазват организма от свободните радикали, които увреждат клетките, допринасят за стареенето и развиването на ракови заболявания.

Житното зърно се състои от обвивка, ендосперм и житен зародиш. Обвивката, или люспата, е богата на много минерали и витамини. В зародиша също се съдържат в концентриран вид витамин Е, магнезий, фосфор, тиамин (витамин В₁), цинк. При меленето на житото люспата и зародишът се отстраняват и остава само ендоспермът, който се състои главно от въглехидрати, белтъчини и почти не съдържа гореизброените съставки.

Полезността на житото като храна не подлежи на съмнение, но все пак само тя не може да обясни изключителното значение, което Учителя придава на житото. Между разнообразните диети и разтоварващи режими тази диета с жито заема особено място. Всеки, който е направил препоръчвания от него житен режим, може да потвърди пречистващото му и същевременно тонизиращо въздействие. За да го обясним, трябва да се съобразим с думите на Учителя за жизнената енергия, заключена в житното зърно: „Засега поздравословна храна от житото няма“.

Учителя за групите елементи на житния режим

Ябълката

Ябълката представлява най-фината мисъл на чувствата. Ябълката внася мекота, прави човека благ, мек, снисходителен.

Ябълката има отношение към човешкото сърце, на което постоянно говори.

Като ядеш ябълка, вложи всичката си любов в нея, помисли за гървото, на което е расла, и душата ти ще се свърже с напрегнатите същества, които са работили върху нея. Ако така обикнеш ябълката и я приемеш в себе си, ще придобиеш повече енергия, отколкото ако би работил цяла година. Когато вземе ябълка, човек я помиришава и си мисли откъде е дошла, как е расла. След

това започва да гъвче, а ябълката разказва своята история. Тя разказва, че е дошла от Слънцето, от красив свят, че се е грjala на неговите лъчи, и днес от любов към човека се жертва за него. Да ядеш ябълка и да слушаш историята на нейния живот, това е цяла поезия.

Онези същества, които са създали плодовете, са събрали слънчеви лъчи, кондензирали са слънчева енергия в тях. Вие имате за задача да извадите тази светлина и да я внесете в тялото си. Цялото растително царство е свързано с Божествения свят. Като гържите тази мисъл в ума си, вие ще черпите възвишени енергии от плодовете.

Всеки плод прилича на хубава, съдържателна книга, върху която са работили стотина професори. Ако професорите видят, че захвърляте книгата и се отнасяте небрежно към нея, и те ще ви обърнат гръб.

Орехите

Орехите развиват ума на човека, добре влияят на мозъка. Орехът има три обвивки: една зелена, която е свързана с физическия свят, втора, свързана с духовния свят, а самият орех е Божественият свят.

За година човек трябва да изяжда по сто ореха. Може също така да се слагат в ядене от коприва. Да не се прекалява с тях.

Яжте орехи и не се страхувайте, те заместват употребата на йог.

Медът

Медът не дава никакви утайки в организма. За предпочитане е човек да изяжда по една лъжица мед вместо захар. За успокояване на нервите е добре вечер преди лягане да се изяжда по една лъжичка мед.

Медът е необходим най-много през пролетта и зимата, когато липсват плодове. За укрепване на организма през пролетта човек може да изкара режим от 10 дни, като приема по два лимона и 150–200 грама мед на ден.

При по-големи количества мед се разваля стомахът.

Лимонът

Лимонът се е развивал в такава епоха, когато киселините са имали нагмощие. Който е апатичен, всяка сутрин трябва да употребява по едно парче лимон. Киселините в лимона придават активност на човека. Лимоните са чиста храна и не оставят утайки в организма.

Горещата вода

Най-мощното лекарство в света, това е горещата вода.

Еликсирът на живота е топлата вода.

Горещата вода, приета на гълтки, чисти нервната система от насляявания, които погнушват мислите и чувствата на човека.

Поне два пъти през седмицата трябва да се предизвиква изпотяване чрез пиене на гореща вода с няколко капки лимонов сок.

Втора част

ПОСЛАНИЯТА НА ЖИТНОТО ЗЪРНО

Житното зърно

Ако житното зърно не падне в земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плод приноси.

Йоан, 12:24

Житното зърно е емблемата на човешката гуша. То представлява велика история в развитието на природата. Ако вие можехте да разгърнете листата на житното зърно, да проследите неговата история, щяхте да разберете напълно историята на човешката гуша. Както житното зърно пада в земята и умира, както то пониква, израства и дава семе, същото става и с човешката гуша. Може би пред вас житното зърно представлява нещо много скромно, нещо, което няма никаква цена – то е само една шестнадесетхилядна част от килограма. На колко бихте спаннали неговата цена, когато един килограм струва един грош? Обаче в житното зърно има сила, възможност, дух на самоотричане, с която сила то храни себе си и другите.

И когато вие седнете на трапезата, не мислите никак за житното зърно, не знаете каква радост то внася във вас, какви мисли то носи. Вие не знаете неговия произход. Хората не го оценяват, кокошките – също. Никої не го оценява. Но то е една велика загадка в света.

Какво се крие в това житно зърно? То е емблема на живота. И ако вземем българската буква ж, с която начева гумата, тя напълно съответства на житното зърно: голу – две крачета, корени; горе – две клончета. Когато го посеем, то ни показва накъде трябва да се стремим. Житното зърно ни казва, че трябва да се стремим към Оногова, от Когото сме излезли – към Бога; че за да се стремим към Бога, трябва да се разклоним, да пуснем клончета, да зацъфтим, да вържем храна за света, тоест: „да помагате и да се жертвате за своите ближни, както аз правя“. И затова казва Христос на друго място: „Аз съм жив хляб, който е слязъл от небето“. Хлябът от какво става? От житното зърно.

Съвременните хора казват, че техният живот е нещастен. Всички са недоволни – и царе, и князе. Като започнете от най-високия и стигнете до най-долния, все искат нещо, но като им се даде, пак са недоволни и пак искат. Попитайте ги защо са недоволни – търсят нещо повече.

Но нека се обърнем към историята на житното зърно. Какво бихте казали вие, ако бяхте на негово място, когато го посяват в земята? Бихте казали: „Свърши се с нас, изчезна нашият живот, изгни!“ Но в житното зърно има повече вяра, отколкото у нас. Когато е погребано в почвата, то гние и се сплува, но веднага разбира езика на Слънцето и щом първите негови лъчи се появят, казва си: „Аз няма да умра, аз ще възкръсна и ще принеса плод за други“. В него се заражда енергия и то започва да се стреми към Слънцето, завързва, узрява. Но хората не го оставят – вземат сърп и го изрязват. Неговите страдания не се свършват тук – след като го ожънат, стягат го в снопи, после го бодват с вили и го

мятат в колата, занасят го на гумното и го слагат едно връз друго на големи като планини купци; след това прекарват над него коне и дикани. Какво бихте помислили вие, ако бяхте на негово място?

През този процес минава и човешкият живот. Ще попитате защо трябва да минаем през целия този процес. Човек трябва от този пример с житното зърно да извлече поука. Минаат диканята и копитата на коня над житното зърно, извадят го и го сложат в хамбара. Но мъките му и тук не се свършват – пресяват го, лошите зърна пагат отголу, хубавите остават горе; турят го в чували и хайде на воденицата под ония два тежки камъка – да го търкат и смажат съвсем. Ако бяхте на мястото на житното зърно, какво бихте казали? – „И това било живот и свят, които Господ е създал!“ Но житното зърно има велико търпение, то казва: „Вие ще видите каква е още моята история“. Изваждат го от воденицата във вид на брашно, донасят го вкъщи, но пак не го оставят намира – за-

претне се пък сега жената, пресява го със своето сито, едно хвърля, друго изсипва в нощвите, туря му квас и замесва хляб. Вие да сте на мястото на житното зърно, ще кажете: „Нашите страдания се свършиха вече“. Не, като втаса, хайде вътре в пещта и като го извадят оттам, виждаме ония хубави самуни. Ако сте на мястото на житното зърно, ще кажете: „Най-сетне нашите страдания се свършиха!“. Но като мине малко време, започват да чупят тия хубави самуни и да ягат. Житното зърно по такъв начин влиза в стомаха, образуват се сокове, които влизат в нашия ум. И какво става? В нашия мозък се образуват велики мисли, в нашето сърце – нови желаниа. Житното зърно носи грехата, която облича нашите чувства – то се излива в перото на писатели и поети, излива се в лъка на цигуларя.

Ето това дава житното зърно. И ако това зърно не беше преминало този процес на развитие, ние никога не бихме видели хубавите неща в природата. Защо? За-

щото житното зърно ни дава сила да гледаме и виждаме. Затова казва Христос: „Аз съм жив хляб“. А за да бъде човек жив, трябва да бъде в общение със своята среда, да се впусне в нея, да помага и да му помагат. Както житното зърно е минало през този процес, така и ние трябва да се жертваме по същия начин. А жертвоприношението не е толкова тежко.

Сега нека се обърнем към историята на Христовия живот, към историята на еврейския народ. Как ще си обясните това противоречие: един народ чака хиляди години своя избавител, своя цар, който да гоиде и да му даде свобода, а във времето, когато той се явява, именно еврейските първосвещеници и князе се обръщат против него. Вие бихте казали, че ако Христос беше дошъл в нашето време, щяхте да постъпите по-добре. Съмнявам се. И ще ви приведа един факт: вижте как постъпва мъжът с жена си, и обратното, и ще знаете как щяхте да постъпите с Христа. Когато Истината се яви в света, тя

няма да се облече в празнична премяна, а в най-скромна греха; затова и Христос се яви между еврейския народ в тази проста форма. Тази е причината хората да не могат да проумеят Истината. Такива са законите на този свят.

Но има и друг закон в света, който се проявява в слънчевата светлина. Когато Слънцето започне да свети върху всички зародиши и същества на Земята, тази светлина, която у човека произвежда радост и веселие, у други произвежда омраза и злоба; светлината, която у едни докарва разположение, прави други свирени. Светлината и топлината, като паднат върху един вълк, карат го да мисли къде може да намери овце, за да ги изяде; като паднат същите върху един крадец, той ще започне да мисли как да ви открадне парите; паднат ли върху човека, който се стреми да прави добро, той ще помисли как да намери някой беден човек, за да му помогне. Дайте едно житно зърно на кокошката и тя ще образува хубави пера; гайте го на свинята, тя ще

образува хубава четина; гайте го на вълка, той ще образува хубави зъби и нокти; гайте го на рибата, тя ще образува хубави люспи. Физиолозите не могат да обяснят този процес. Всяко същество приспособява храната, топлината и светлината съобразно своето развитие и понятие. Можете да разберете този закон, като опитате тия два противоположни свята. Не може да ви се обясни защо у хората съществува злото, защо те предпочитат омразата пред любовта, лъжата пред истината. Това не можем да обясним. Много въпроси „защо“ ще останат необяснени. Българската дума *защо* е една въпросителна, която подразбира *аз искам*. Защо трябва да искаме? Има един закон, който казва, че трябва да се стремим към напредък.

Христос казва, че ако житното зърно, паднало на земята, не умре, то остава само на този свят. Какво нещо е самотията в живота? Самотията е най-тежкото страдание, което може да изпита човек. Да се размножаваш, това е смисълът на

живота. Всички страдания в света произлизат от това, че хората искат да живеят сами за себе си. Всякога злото се ражда от това желание да бъдем сами и да станем център на света, а в Божествените закони това нещо е немислимо. Нашите мисли и желания претърпяват крахове, защото ние ги градим на пясък. В света можем да бъдем щастливи тъкмо когато живеем за Господа; и трябва да живеем за Него. Обяснение на това нещо намираме и в самата природа. Когато Слънцето изгрява сутрин, изгрява за всички, защото то всички обича, то е внимателно към всички същества – от най-нисшите до най-висшите, и затова всички отправят очи към него. Оттам иде тази енергия, която ви възкресява и въздига. Но казва ли ни Слънцето, че трябва да влезем в него? То ни казва да се възползваме само от благата, които ни дава, и както то озарява света, така и ние трябва да пръскаме светлина, просвещение за обкръжаващите ни.

В нашия ум има някои превратни понятия, които произлизат от нашия индивидуален живот. Например ако влезете в една къща, в която има само един прозорец и двадесет-тридесет души посетители, вие ще им кажете: „Вие нямате право, само аз искам да гледам“ и като гледате Слънцето, всички други ще бъдат лишени от неговата светлина. А вие трябва да позовете и тях да го видят, да им покажете пътя, да излязат из тази къща и да видят светлината. Затова не е хубаво човек да гържи много хора при себе си, защото никога не могат всички изведнъж да се ползват от слънчевата светлина и топлина – трябва да им кажем да излязат вън. Затова казва Исус: „Който люби себе си, трябва да излезе вън“; и на друго място: „Който люби баща си и майка си повече от мене, не е достоен за мене“. Та ако едно същество се приближи много до прозореца, то ще затули целия хоризонт за другите; гръжете се на двадесет-тридесет крачки по-далеко. Това е физическата обстановка. С това

Исус иска да каже, че животът не се съдържа в материалните блага; те са само едно просто помагало, тъй както учебниците, тетрадките, писалките представляват помагала за учениците. Да не мислите, че Господ е пригответил за вас само тия гребни неща. Той ви е пригответил по-велики неща. Попитайте една жаба какви са нейните схващания за живота и тя ще каже: „Наг блатото, в което аз живея, искам повечко мухички да хвърчат и да са по-близо, за да ги хващам“. И когато някога я видите как сякаш философски гледа и мълчи, тя всъщност наблюдава мухите – като гойдат по-близо до нея, да може да ги улови; такава е нейното схващане за живота.

Като вървим по тази стълба нагоре, да не мислим, че сме вече на върха на своето развитие. В тази стълба на развитие между нас и пътя, към който се стремим, има още много път да се извърви. Разстоянието между човеците и ангелите е толкова голямо – има почти такава отношение, каквото има между един главоч, от който

се е образувала жабата, и човека. От гледнцето на ангелите ние сме още жабички. Казват някои: „Нали хората са направени по образ и подобие Божие?“. Те още не са го били такъв образ и подобие. Вие виждате какво вършим. За да кажем: „Ние сме направени по образ и подобие Божие“, трябва да имаме чертите на Бога. А какви са Неговите черти? Те са Доброгетел, Любовь, Мъгросг и Истина. Доброгетелта изключва злото, Любовьта – омразата, Мъгросгта – безумието, Истината – лъжата. Изключени ли са тия неща у нас, ние имаме подобие Божие; не са ли изключени, ние сме още жабички.

Христос казва: „Аз съм жив хляб и който ме яде, ще има живот вечен“. За да можем да разберем гумите Христови, трябва да се очистим – да очистим зрението си, да очистим и ума си. Нашият ум е едно прекрасно оръдие, когато знаем как да го употребяваме, но той е и много опасно оръжие, когато не умеем да си служим с него. Когато орете с рало една непосята

нива, за да я засеете, това е ваше право – вие вървите по естествен закон, но когато разоравате една вече засята нива, вършите глупост. Някои хора казват: „Ние трябва да мислим и да критикуваме“, защото науката без критика не можела. Да критикувате, но как? Критиката, която е като хирургия – да изрязвате болно място от човешкото тяло, нея я разбирам, тя е полезна, но да изрязвате здраво място, това не разбирам.

Когато ви говоря за Любовта, не разбирайте, че аз проповядвам едно учение на мир и спокойствие. Човек, който иска да люби, трябва да опита най-големи страдания в света. Който не е страдал, той не може да изпита този Божествен принцип на Любовта. За да обичаме Бога, трябва да сме готови да се жертваме, тъй както Бог се жертва за нас. За да Го познаете, вие казвате: „Господи, дай това, което ни трябва!“ . „Дай, дай, дай!“ – ето какъв зов се носи от единия до другия край на света. И никога парите не са били тъй евтини, както

гнес; всеки от нас гнес взема може би тричетири пъти по-голяма заплата, отколкото едно време са вземали хората, и пак нямаме достатъчно. Парите са обезценени, защото няма какво да съответства на тях. А трябваше да искаме жито, царевица, круши, ябълки. Вие казвате: „Господи, искам да бъда красив, искам да бъда богат“. Вие искате да обсебите много неща, но знаете ли, че то е нещастие за вас, защото, щом станете богати, всеки ще мисли да ви направи зло. А нам трябва да не богатства, а ония основни неща, които правят живота добър.

Ние сме изоставили развитието на своето сърце и следователно трябва да се върнем към този основен принцип – да развием и облагородим сърцето си. Злото не се гнезди в ума, а в сърцето. Всеки от нас трябва да попита своето сърце какво то желае. Нашето сърце се е покварило по наша вина; ние сме го карали много пъти като слугините да лъже, да мисли зло и т.н. Господ казва в Писанието: „Сине мой,

гай Ми сърцето си“. Той познава и вижда грешките на хората и иска от нас не друго, а да му отворим сърцето си, за да влезе Той в него. Ще кажете: „Как?“. По същия начин, по който отваряме прозореца, за да влезе светлина в нашата стая. Казано е: „В стая, в която влиза светлина, лекар не влиза, болест не царува“; и обратното: „Където светлина не влиза, оттам лекар не излиза“. Също така и в онова човешко сърце, в което е влязъл Господ, дявол не влиза – Господ е именно лекар в този смисъл.

С това аз не ви препоръчвам сиромашия, аз ви препоръчвам богатства в трояко направление – не само във физическо, не само в умствено, но и в духовно направление. Небето иска такива богати хора, защото те могат да бъдат щедри. И когато Христос казва: „Събирайте съкровища“, той разбира такива съкровища. Влагайте тоя ваш капитал в Небето, за да може Бог от лихвите да храни бедните хора на Земята. Не са ангелите, които изработват нашето спасение – ние сами трябва да из-

вършим това и имаме всичките условия да го извършим. Законът не е да бъдем всички еднакво учени; всеки трябва да знае толкова, колкото му е необходимо.

Какво трябва да правим? Не трябва да мислим за бъдещето, а да използваме всички блага, които ни дава днешният ден, за добро; той ни носи всички бъдещи блага. Законът е такъв, че Бог, Който е дал условия за този ден, ще ги даде и за другите дни. Няма защо да мислим какво ще стане с нас в бъдеще, а трябва да бъдем спокойни – има известни закони, които регулират отношенията на хората. Че може някой да направи пакост, това не е никак произволно – то ще стане по самия закон. Всяко нещастие обаче ще ви донесе благословение, всяка мъчнотия ще разкрие за вас нов хоризонт – можете да го проверите всякога. Затова не трябва да се безпокоите за нещастията, които могат да ви се случат.

Някои ме питат по политическия живот на България: „Какво ще стане с нея?“. Чудна работа! Че какво става сега? На Бъл-

гария ѝ правят малко разтривка – това е всичко. Снели са ѝ малко от товара, гали са ѝ нова опитност и задача за разрешение. Ние не сягаме да мислим разумно върху законите, които регулират живота, а търсим виновните. Кои е виновен, кажете! Виновните сега няма да ги намерите. Виновен е индивидуалният живот на човека. Когато човек иска да стане цар на хората, той е виновен. И оня, който иска да свали един цар, и той е виновен. Безразлично е за нас кой е цар – един или друг, трети или четвърти – всички вървят по един и същи път. Не казвам, че човек не трябва да желае да стане цар или царица. Трябва да желае, но на кого? На себе си – на своя ум, на своето сърце, на своята воля. Как са вашите поданици – вашите мисли, чувства и желаня? Подчинили ли сте ги, турили ли сте ред и порядък в себе си? Вие първи дайте образец на света. Какъв проповедник ще бъда аз, когато се обръщам към хората и казвам: „Бъдете щедри“, а сам съм скъперник; когато казвам: „Не крадете“, а сам

крада; когато казвам: „Не лъжете“, а сам лъжа? Учител, който учи хората, трябва да бъде модел – сам да дава пример. Исус, когато слезе да учи хората, пръв им даде модела и ако ние усвоим неговото учение, светът веднага ще се измени.

В нас е скрита една динамична сила, която не умеем да използваме, защото не знаем как да работим. Един трън се изпречил веднъж на едно шосе и запрещил пътя на хората. Минавали пътници, удряли го с криваци, но колкото повече го удряли, толкова повече той растял, докато започнали да се прекатурват колите. Намерили се всички в чудо. Дошъл един с търнокоп и казал: „Нека и аз да покажа своето изкуство“. Захванал се той отгалече-отгалече да подкопава корените. Този трън отначало започнал да се смее и да си дума: „Толкова хора нищо не можаха да ми направят, та ти ли ще ме уплашиш!“. Но търнокопът копаел все по-издълбоко и трънът по едно време рекъл: „Този син майчин ми намери слабото място“. Докато и вие така не

турите един трънокоп да работи във вас, всякога трънът ще ви се смее и ще казва: „Аз ще израсна повече“. Това е една алегория, която трябва да схванете. Кои е този трънокоп? Мислете и намерете.

Ще кажете: „Как можем да приложим това учение в света?“. Не се изисква от нас ние да оправим света. Светът е оправен. В света няма аномалности, всичко върви по определен ред – събитията, естествени или политически, знаем защо идват, няма защо да обръщаме това течение. Но едно е необходимо: индивидуалното изправяне на личността в света. Когато се изправи личността, ще се изправят нейните деца – синове и дъщери, а когато се изправят те, ще се изправят и техните ближни, и целият свят сам по себе си. Какъвто е квасът, такава ще бъде и заквасеното – този е принципът, който е положил Христос. И Христос действа, за да се осъществи той. Както една какавица се погема и се преобразува по-нататък, така и светът ще се погема и измени към по-добро. В този свят

има голямо безпокойство, защото всички ония, които не могат да завият пашкул, се опасяват как ще прекарат зимата, която приближава. Преобразуването следователно трябва да стане в нашия ум, в нашето сърце, в нашата воля и когато стане това преобразуване, ще почувстваме, че у нас има известна вътрешна сила. Ние тогава ще дойдем в съприкосновение с ония по-висши същества, които са напреднали и които наричаме светии. Като влезем в свързка с тях, нашият ум ще се просвети, тъй както учениците се просветяват между своите учители. Светиите са учители на човечеството и ние всички трябва да се ръководим от тях - те учат света как трябва да живее.

Вие питате: „Какво ще стане с България?“ Аз ви питам какво ще стане с вас. Не знаете, че дяволът е взел всичката ви собственост, продал ви е дори кожата, а питате какво ще стане с България. България, това сте вие. Трябва да се молите да ви помогне Господ да изпълните от вас този

неканен гост, да запазите своята собственост – своя ум и своето сърце. Дяволът е виновен за тия страдания. Не трябва да му се сърдите. Аз го похвалявам само в едно нещо: че е много работлив, че не се обезсърчава – ако го изпъдите от една врата, влиза през друга; ако не сполучи по един начин, търси втори, трети, четвърти. Ето една отлична и насърчителна негова черта. И Господ казва: „Вземете пример от него“. Той е учител на хората, учи ги и ще научи всинца ви – като ви лъже, лъже, найсетне вие ще кажете: „Научихме твоите лъжи, не можеш вече да ни излъжеш“.

Когато започнете да страдате, казвайте: „Още не съм минал целия процес на житното зърно“. И когато вашите мисли и вашето сърце се преобразят и станат прекрасни, тогава ще добиете образа и подобие Божие, тогава Бог ще ви възкреси, тъй както Слънцето съживява посятото житно зърно.

Беседа от 5 април 1914 г. (със съкращения)

Школата на житното зърно

Често хората задават въпроса: „Какво трябва да правим?“. Посейте едно житно зърно, и то ще ви покаже какво трябва да правите. Ще кажете: „Как?“. Турете влага, и слънчевите лъчи ще покажат накъде се стреми житното зърно – то се стреми към една посока, към Слънцето, извора на живота. И ние като житното зърно трябва да растем – да се стремим към Бога. Но може да попита някой: „Когато зърното израсте, стига ли до Слънцето? А аз искам да намеря Бога“. На тебе не ти е необходимо да знаеш къде е Бог, а само трябва да се стремиш към Него. Зърното е разбрало какво нещо е Слънцето и е приело това, което желае. Същият закон важи и за нас; и ние трябва да произведем същия резултат. Ние трябва да бъдем посетени. Животът ни непременно ще има мъчнотии, които съставят тия малки, но необходими спън-

ки, както е и с житното зърно – известно налягане е необходимо. След това ще дойде процесът на растенето, на знанието. А когато завържем плод, това вече е добродетелта. Следователно трябва да бъдем посетени, трябва да ни се тури малко пръст, да има малко налягане; след това трябва да растем нагоре и да придобием знания, а това знание, след като израсте до известна степен, трябва веднага да се превърне в житно зърно. И след това Господарят ще прати да ожънат житото и Той ще отдели необходимото от непотребното – житото от къклицата. Ние се раждаме, това значи изникване; растем, развиваме се, умираме и ни заравят в гроба – това е тъпкане, вършене. И от гумното Господ ще прибере онова, което му трябва – това съответства на плевнята и житницата: плевнята прибират в плевнята, а зърната в житницата.

Първо ние трябва да живеем в този свят, да се подготвим; не можем да живеем на Небето, защото там топлината и светлината са много ярки. Както градина-

рят, когато пресажда борове, снети от високо място, прави разни присадки, додето ги аклиматизира, тъй и Небесният Отец не може да ни вземе оттук и направо да ни посади в райската градина. Дори и нашата училищна система е тъй наредена: най-напред трябва да минем първо отделение, после – второ, по-нататък – класовете, университета и най-после да влезем в света. Това са все методи на културата, към които трябва да се приспособи онзи, който иска да напредне. Един християнин, по моето схващане, не трябва да бъде глупав човек и да казва: „Както гаде Господ“. Когато сте изорали нивата си, вие посявате жито, защото, ако не посеете жито, какво ще гаде Господ? Бурени и тръни. Обработете лозето, посадете го и то ще ви гаде плод. И каквато лоза посадите, такъв плод ще ви гаде – ако посадите долнокачествени пръчки, ще ви гаде киселица. Господ гаде на вашето дете добър ум, но вие какво посадихте в неговия ум – дали ония зародиши, които ще гадат добър плод?

Ние искаме да бъдем добродетелни, силни, богати. Можем да имаме и добродетел, и сила, и богатство – и е необходимо да ги имаме. Условията, при които те ви-реят и могат да се развиват, са: Божественият зародиш, Божественият закон и Божественото равновесие. Равновесието – това е добродетелта, законът – това е знанието, условията – това е силата, зародишът – това е богатството.

29 март 1914 г.

Житното зърно е емблемата на Христа. Житното зърно, това е именно Христос. Значи днес, когато житното зърно е толкова много в употребление, целият свят се храни от Христос. Житните зърна са неговото тяло. Веществото на житното зърно, това са соковете – манната, с която ангелите са се хранили. В облеклата на житните зрънца я има още тази райска хубост. И ако ние ядем от тях, то животът ни ще бъде по-чист, по-светъл.

15 август 1914 г.

Аз мога да докажа на учените, че Христос е скрит в житното зърно. Как ще се докаже това? Ще взема едно житно зърно, ще го поставя на силно увеличение и ще видя, че в него е скрит зародишът на човека. Който знае законите и условията за развитието на човека, като постави житното зърно при тези условия, от него ще излезе какъвто човек искате – талантлив, гениален или светия. Знание е нужно за това.

12 октомври 1930 г.

Житното зърно е скромно, евтино, но то, посято в земята, се умножава. Такъв е духовният човек. Онова семе, паднало в добрата почва, се е умножило. Когато Бог сътворил човека, дал му заповед да расте и да се умножава.

19 януари 1914 г.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта да обръщате внимание на малките неща в живота си. Ние пренебрегваме малките

неща – житото, ръжта, въздуха, слънцето, абстрахираме се от тях, но това не е философия, това е криво разбиране на живота. Като минавате покрай тия малки неща, спрете се и кажете: „Аз благодаря на всички малки неща, те съставляват основата на моя живот“. Имаш ли уважение, благоговение и почит към житото, към царицата и към всички плодове, ти ще можеш да почиташ и всичко около себе си – такъв трябва да бъде новият морал. Не поставите ли този морал за основа в живота си, от вас нищо няма да стане. Вие ще се раждате и ще умираете, а тия малки братчета ще ви разлагат, ще изсмукват соковете ви и ще ви учат на самопожертване. Вие ще минавате от един житеен клас на друг и сами ще учите този закон, докато най-после се освободите от тази стара философия. Докато узрее вашата глава, вие ще минавате последователно от живота на растенията в този на животните, докато най-после минете в живота на човека. Тогава ще проверите теорията за

преселението на гушите и ще видите, че тази теория е вярна. Само така ще разберете, че животът на житното зърно е тъй свещен, както и вашият. Всеки човек, който не почита житното зърно, не може да почита гушата.

Житното зърно е излязло от Бога, така както ти си излязъл от Него.

1 февруари 1925 г.

Какво значи да ви говори житното зърно? Когато житното зърно говори, най-първо ти ще му гадеш мастило да пише. Някой казва, че житното зърно не може да пише. Всички вие имате едно перо – езика, и мастило – слюнката. Житното зърно, като влезе през устата ти, най-първо ще говори на стомаха, след това ще влезе в кръвта и ще говори на сърцето, после ще говори на ума и тогава ти ще вземеш перото, ще туриш ръката си на книгата: тръс-тръс-тръс – и ще напишеш някакъв превод. Житното зърно е писало отвътре на един физически език. После е писало на

сърцето на механически език. След това е писало на ума пак на физически език. Най-после вие вадите заключение, че житното зърно е написало едно отлично писмо.

24 юни 1925 г.

Сърцето е обвивката на нашата гуша, то е земната кора на гушата ни. Там се сеят добрите мисли и желания – те растат като цветята в саксиите. Нашите тела са саксиите и торът на добрите мисли и желания, които трябва да култивираме. Ако не си очистим сърцето, то там ще поникнат тръни и бодили. Ако го преорем и посеем жито, това и ще расте – добри мисли; иначе бодили – лоши мисли – ще виреят. Има постоянно двама сеячи: или добрият гух, който, както добрия земеделец, иска преорана почва, или злият гух, който сее навсякъде тръни и бодили.

22 ноември 1913 г.

Вярата и надеждата вървят заедно както крилата на птицата. Любовта е

главата на птицата. Защо ми трябва вярата и надеждата? За летене. Без тях никога не може да лети. Докато си в умствения свят, те са ти нужни за крила. Щом слезеш на Земята, те се превръщат в крака. Надеждата и вярата са необходими както за този, така и за онзи свят. Много богатства има на Земята, които Бог дава щедро, но за тяхното използване са нужни условия. Например дадено ви е житното зърно, но вие навреме трябва да го посееете. Като се посее в земята, то възприема жизнените сокове от нея и израства, но това става напролет. Пропуснеш ли това време, губиш всички благоприятни условия. Житното зърно представлява човешкият ум, който трябва да се развива навреме, за да придобие знание и разбиране. Това значи навреме да извадите екстракта на житото и навреме да го използвате.

16 ноември 1916 г.

Когато искат да запазят нещо ценно, съвременните хора го заравяват – парите

в земята, а житото в хамбари. При това положение нито парите се използват както трябва, нито житото. Защо? Защото житото, оставено в хамбара, и житото, посято на нивата, са две различни неща. Житото, оставено в хамбара, постепенно губи нещо от своята стойност: ту буболечки го нападат, ту мишки. Посято на нивата, то страда, но същевременно се и увеличава. В този смисъл житото, посято на нивата, може да се уподоби на страдащ човек. Страдащият има изпитания като житото, но има и придобивки. Житото в хамбара няма страдания, няма изпитания, но няма и придобивки. Житото в хамбара и житото на нивата са два символа, за разбирането на които са нужни редица обяснения. Когато господарят отвори хамбара, той нахвърля житото вътре и си излиза, оставя зрънцата сами да се нареждат, но както и да се нарежат, това не е никакво нареждане. Милионите житни зрънца в този хамбар само се натискат едно друго. Обаче житните зрънца, поставени в Бо-

жествения хамбар, не се натискат помежду си, но всяко от тях има свое определено място. Те са наредени в система, тъй както са наредени книгите в библиотеките. Всеки би предпочел да бъде житно зърно в Божествен хамбар, отколкото житно зърно в човешки хамбар.

Доброто е вътре в човека, отвън то не може да се прояви. Силата на посящото жито няма да дойде отвън, но отвътре. Отвън ще му се дадат само условия за растене, а силата за това растене се крие вътре в него.

1 септември 1933 г.

Питате: „Какво да правим?“. Ще орете земята и ще молите Бога да ви даде повече жито, отколкото по-рано сте имали, за да може да давате. В избобието е спасението. Когато хората кажат, че искат да бъдат културни, аз казвам, че всички трябва да се върнат към земята, да орат и да сеят. Сега сме се събрали всички в градовете, разпределили сме се на занаяти и едни ра-

ботят, а груги очакват наготово – затова са тези злини. Аз нямам нищо против тоя рег на нещата, той е много естествен, но така, както го използваме, ние бедстваме и се гушим в него.

21 декември 1919 г.

Това, което природата дава, е ефективно. Има ли жито и плодове, има култура. Без тях няма култура. Културата се обуславя от Космичната обич, която ни се изпраща отгоре.

24 август 1919 г.

Пог житно зърно аз разбирам съзнанието на човека. Когато умът, сърцето и гушата на човека са отворени, хлябът всякога иде.

Седим ние с един брат и разговаряме за житното зърно. След това казах да пратим някого да донесе хляб. В това време друг от нашите братя слиза от Черни връх и носи един голям хляб за нас; след малко идва една сестра и носи още един хляб.

Ето какво значи да благословиш житното зърно! Казвам: Господ и от Витоша мисли за нас. Той се прояви и чрез брата, и чрез сестрата. Бог е и в мене, и във всички хора – чрез всички се проявява. При това положение аз смело вървя напред, защото Бог е зад мене. Това е моето разбиране. Аз вървя напред с бастуна си и си казвам: виждам Господа навсякъде. Той е приготвил хляба и в София, и на Витоша. Имайте вяра! Бог е във вас и ви помага. Той е във всичко добро.

24 ноември 1943 г.

За житото и храненето

Всички храни произлизат от житото. Житото представлява първичната материя, която е гала подтик на органическия свят. Този подтик е Божествен. Следователно, който иска да приема този подтик в себе си, той трябва да се храни с жито. Който се оплаква, че е объркал сметки-

те си и не може да намери правия път на живота, той трябва да се храни с жито. Житото е в състояние да му помогне, да му покаже начина, по който може да уреди всичките си работи. Вярно ли е това? Опитайте и ще се убедите. Преди да се съмнява и да отрича нещата, човек трябва да ги опита. Иначе той ще се натъква на противоречия, които не го ползват.

5 декември 1928 г.

Сегашните учени хора са определили каква храна и по колко трябва да се яде от тази или от онази храна, за да се навакса едн-коя си изгубена енергия. Ако това е вярно, тогава е добре. Но питам: онези млекопитаещи, които пасат само трева, и онези животни, които живеят на север и се хранят пак само с трева, къде намират различните елементи, необходими за организма си? Значи в тревата се намират всички необходими елементи за поддържане на организма. Ако ние знаехме как да употребяваме храната, нямаше да ни

трябва абсолютно никаква друга храна освен житото. За да знаеш как да се храниш с жито, трябва да знаеш как да изменяш своите състояния. Като се храниш всеки ден с жито, няма да имаш едно и също състояние. Като променяш своето състояние, ти ще привличаш всички онези елементи, които се съдържат в житото. Да допуснем, че искаш да извлечеш елементи за ума си. Какво ще направиш? Ще впрегнеш азотните вещества на работа, като мислиш постоянно за духовния свят, за Бога на Любовта. Само така ще извлечеш тия необходими за теб елементи от житото, които Слънцето е вложило в него. Ако искаш да извлечеш енергия за чувствата си, за сърцето си, ще впрегнеш кислорода на работа. Защо? Защото в гробовете при процеса на дишането се образува това приятно горене. Не се тревожете, но впрегнете на работа в себе си тези благородни чувства, които могат да ви повдигнат. Ще мислите, че всичко в света е хармония, че всичко, което става, е хармонич-

но. И в болести, и в страдания, и в смърт, и в земетресения – във всичко ще виждате Божията Любов.

29 октомври 1924 г.

– „Какво трябва да ядем? Коя е най-здравословната храна за нас?“ Казвам: за всички разумни хора е точно определено какво трябва да ядат. Онова, което е необходимо на човека като храна в сегашния му живот, е житото. Днес то е в изобилие и никои човек няма право да се оплаква, че ще умре гладен. Мнозина се оплакват, че животът бил тежък. За когото животът е тежък, нека яде сурово жито. Когато животът стане тежък за мене, аз изяждам по 90 грама жито на ден: 30 грама сутрин, 30 грама на обед и 30 грама вечер. Колко струват сто грама жито? Ще кажете, че така не може да се живее. Разбира се, аз не казвам, че през целия си живот трябва да прекарате само с по сто грама жито на ден. Утре, като станете по-богати, ще ядете каквото искате, и то с благодарност, че условията на живота ви са се подобрили.

Човекът в своето развитие се е поляризирил, вследствие на което се е раздвоил. В раздвояването обаче винаги има разширение. Раздвояването не е лошо нещо. Когато житното зърно се раздвои, то започва да расте, а след това цъфти, връзва плод и узрява. Когато кажат за някой човек, че се е раздвоил, опасността седи в това, да не би в раздвояването да спре растенето – тогава той може да изсъхне. Но ако при раздвояването човек започне да расте, да цъфти и да връзва, той е на спасителния бряг на своя живот. И ако най-после този плод узрее, процесът, който става в човека, е правилен. Тогава плодът казва на човека: „Изяж месестата ми част, а семката отново посеи в земята!“.

От научно гледище ние изваждаме следното заключение от този процес: между всички явления в природата съществува тясна връзка. И всеки човек, който може да разгадае проявата на тези явления, ще може да разгадае и пътя на своя живот.

26 декември 1926 г.

Яденето е един от най-важните въпроси. Ако аз се храня, няма да взема от фурната хляб, ще си сваря жито. Ако са ми здрави зъбите, ще го ям сурово, няма да го варя; ако не са ми здрави зъбите, ще го сваря хубаво, мекичко да стане. Сега, ако имах жито, каква друга храна бих взел с него? Една хубава круша, жълта, с тънка опашка, някак тумбеста наголу, или една хубава ябълка, валчеста, тъмночервеничка – жълта от северната страна, червеничка от южната, бледа от източната страна, червеничка от западната. Тази Божествена храна, като влезе, ще донесе онази енергия, която е необходима за тялото, и ти ще почувстваш в себе си един подем. Тази ябълка и това жито ще внесат в тебе едно разреждане и ти ще имаш приятни чувства. После тази енергия ще се качи в твоя ум и ще внесе разширяване.

Да кажем, мъчи те нещо. Ако ти не можеш да се освободиш от него, образува се наслявяване. Всичките болести се дължат на наслявяването.

24 април 1940 г.

Животът на безсмъртието се добива чрез ядене на чиста, винаги прясна храна, без никакъв дефект. Никога няма да ядеш нечиста, гнила храна. В такава храна има бактерии, които могат да предизвикат някакви болезнени състояния. Всеки, който иска да разреши въпроса за безсмъртието, трябва да яде абсолютно чиста храна. Ще кажете: „Къде ще намерим такава храна?“. Онзи, който иска да реформира, да организира своето тяло, най-първо трябва да се храни с жито, ориз, царевица, а после с плодове. Някой казва: „Имам неврастения“. Яж грах. Друг казва: „Страдам от хипохондрия“. Яж жито. Казват за някого: „Този човек е много сприхав“. Дайте му да яде царевица. Едн-кой си не обича да устоява на своите задължения. Дайте му да яде ръж. В ръжта има нещо идеално, тя расте нависоко. Като влезе в човека, тя създава висок идеал.

27 юни 1926 г.

Като се наблюдава развитието на съвременния човек, вижда се колко обикновен живот прекарва той. Съвременният човек се занимава с обикновени работи: колко години ще живее, откъде ще намери средства за по-добър живот, как ще прекара старините си, кога ще умре, как ще го погребат и т.н. Тези въпроси развиват обикновени способности. Време е вече човек да работи за събуждането на висшите способности на своя мозък.

От Бога ли е заповядано на хората да мелят житните зърна? Никъде не е писано, че житото трябва да се мели на брашно. Меленето на житото е човешко изобретение. В бъдещата култура воденици няма да има. Когато житото се мели, голяма част от маслата, както и от хранителните му сокове, изчезват. След като смелят житото, турят брашното в чували, където то стои по пет-шест месеца. Това брашно вече не е живо. Ето защо най-добре е житото да не се мели, да се яде сурово, но понеже съвременните хора нямат здрави зъби, то трябва да се вари и в този

вид, докато е още топло, да се яде. Ако остане жито от днес за утре, не трябва да се яде. Всеки ден трябва да се вари прясно жито. Умният човек може да сvari житото за десет минути, а глупавият ще го вари с часове.

22 септември 1926 г.

Никога не се позволява, като ядеш, да мислиш за други работи. Ще мислиш само за хляба, понеже имаш едно свещено нещо. Христос казва: „Аз съм хлябът“. От това жито ти имаш една свещена работа. Ако не разбираш житото, не можеш да разбираш и живота. Ако можеш да разбереш смисъла на този живот в житото, ти ще започнеш да разбираш живота на другите хора, няма да ги измъчваш. Ти ядеш несъзнателно и после казваш, че тази болест ти се е явила, онази болест ти се е явила. Всички болести, които сега съществуват, показват отклонение във всяка една работа: и в умствено отношение, и в сърдечно отношение, и във волево отношение.

18 март 1934 г.

Изобщо искате ли да се храните с чиста, със здравословна храна, ще знаете, че не е безразлично как се приготвя хлябът, откъде се купува и т.н. Направете опит поне за десетина гена да се храните с хляб, приготвен от ваше жито, отгледано с любов, счукано със специален камък или на ваша воденица; като правите хляб сами, ще видите разликата между вашия хляб и този, който купувате от случаен фурнаджия. Не е безразлично кога се сее житото. Ако сте го посели в момент, когато ритъмът на слънчевите енергии е възходящ, вие ще имате един резултат; ако сте го посели в момент, когато енергиите на Слънцето са били нисходящи, ще имате друг резултат. Това се отнася не само до житото или до другите растения, но и до посаждането на вашите мисли и чувства.

12 юни 1927 г.

Според мене човек не трябва да яде много. Той се нуждае от малко храна, която трябва добре да се смели, да не оста-

ват никакви излишъци в стомаха. Храната трябва да се смила напълно, да не остават излишъци; така също и горенето на телата трябва да става пълно, да не се отделят излишни, вредни газове. И наистина, ако човек може да извади всичката енергия от житото, със сто грама жито той би могъл да поддържа живота си цяла седмица. А колко пъти по сто грама жито консумира днес човек в продължение на цяла седмица! При това колко малко енергия консумира човек от храната, която възприема в себе си! Като погледнете съвременния човек, ще видите, че той има изобилно венозна кръв, порите му са запушени, вследствие на което се раждат редица болести, страдания и нещастия. Всичко това се дължи на голямото неразбиране между хората, на голямата лакомия. Като ядат, всички бързат, вследствие на което храната им не може правилно да се смила.

25 август 1927 г.

Разумният човек на новата култура трябва да се спре при храненето и да се помоли. В какво сега молитвата? Да кажа на житото: „Много добър пример ми даваш. И аз желая да бъда като тебе“. А на всички слуги в мене казвам: „Слушайте проповедта на този проповедник, защото той иде отдалече“. Ако човек се храни по такъв начин, той ще внесе нов елемент вътре в живота си. Щастие то на човека зависи от неговото ядене. Ако човек знае как да яде, той може да бъде щастлив.

28 септември 1928 г.

Какво означава яденето? Да ядеш, това значи да мислиш. Някои хора могат само да мислят, но не и да творят, т.е. да сеят. Като посеете едно житно зърно, вие изучавате процесите на покълването, на растенето, на цъфтенето, на връзването на плода и на узряването му. Като изучавате тия процеси, вие придобивате постоянство и търпение. Само по този начин взимате участие в процесите, през които

минава житното зърно. Не е достатъчно човек да отваря само хамбарите и да вади оттук-оттам по няколко килограма жито, но той трябва да се научи да сее. Сегашните хора повече взимат наготово нещата, отколкото сами да творят. Всеки човек трябва да има поне една малка нива, която сам да обработва и засява. Всяко знание или изкуство, което човек придобива, както и всяка работа, която върши, не е нищо друго освен сеене.

Къде е разумността в човека: вън от него или вътре в него? Когато човек спи, разумността е вън от него. Когато се събуди, разумността е в него, тогава той започва своята истинска дейност. Същото може да се каже и за семето. Докато е в хамбара, то е в спящо състояние и съзнанието е вън от него. Щом се посее в земята, при условия, благоприятни за неговото поклъване, съзнанието му се връща. Ние казваме, че семето проявява някаква дейност. Привидно условията на посятото семе са неблагоприятни, но те носят неговото

благо. Житното зърно или каквото и да е семе може да израсте и да даде плод само ако го поставите в пръстта, под действието на влагата и на слънчевата светлина и топлина. Същите условия са нужни за израстването на човешките мисли, чувства и постъпки. Вие не можете да реализирате една своя мисъл или едно свое желание, ако те не хванат корен във вас. Да хванат корен, това значи да сте ги посадили в съответна за тях почва. След това трябва да ги поливате, да ги излагате на слънчевата светлина и топлина. Само при тези условия можете да очаквате от тях плод. Който не разбира законите на природата, мисли, че е достатъчно да хвърли семето в почвата и да го остави на Бога.

Изучавайте влиянието на различните храни върху организма, за да знаете каква храна ви подхожда. Не е все едно гали ще употребяваш жито, царевица, или овес. Енергиите на житото коренно се различават от енергиите на останалите зърнени храни. Който иска да стане идеалист, да се

храни с овес. Ако искаш да бъдеш здрав, да придобиеш мускули, сила, яж жито. Засега най-силната и здравословна храна е житото. Ако земеделецът знаеше в какви дни да разорава нивата си и кога да сее жито, щеше да има такива резултати, каквито не е очаквал. Ако хората постъпваха разумно, те щяха да използват грамадната енергия на земята за добро. Докато се оре земята с железни плугове, хората ще продължават да се бият и самоузтребват. Земята не търпи никакво желязо. То съдържа груби енергии, които се предават на хляба. И човек, като яде този хляб, с него заедно приема енергиите на желязото. Докато копаем земята с мотика и бел, докато се бием със саби и ножове, не можем да очакваме по-мека и възвишена култура...

Който разбира закона на великото малко, той ще се радва на едно житно зрънце толкова, колкото и на пълните чували с жито. Това значи гениален човек. На хората, които не се радват на малкото, казвам: вие сте обикновени хора, от кои-

то не се очаква много, вие не разбирате закона. Ако е въпрос за химия, физика, икономика, житното зърно знае повече от човека. То лесно се справя с мъчнотиите. Ако някого от вас поставят при условията на житното зърно, той нищо няма да направи. Като ядеш житното зърно, кажи: „Господи, научи ме как да придобия изкуството на житното зърно“. Ако търсите Христа, ще го намерите скрит в житното зърно. Затова Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето“. Житните зрънца са малките самунчета, слезли от небето. И след всичко това очаквайте да слезе Христос от небето! Той е слязъл. И всяка година слиза в милионите зрънца, които ние ядем.

Често хората казват: „Това жито не струва“. Като не го оценяват, те започват да го мелят, да го превръщат в брашно, да хвърлят люспите му като нехранителни и т.н. Обаче някои учени казват, че хранителността на житото е и в люспите. Ето защо, като ги хвърлят, хората се лиша-

ват от тяхната хранителност. Вътрешността на житото е определена за по-благородни и по-добри хора, които могат правилно да я използват. За да се разбере това, нужни са учени хора, които да работят за благо на човечеството.

Въпросът не е в многото жито, не е в изобилието. Важно е да се повдигне съзнанието на човека. Какъв смисъл има в това, земята да се напълни с жито, а хората да продължават да се карат? При сегашното изобилие нито богатият може да яде, нито бедният. Бедният не си дояжда, а богатият преяжда. В края на краищата от недояждане бедният угължава живота си; от преяждане богатият повръща всичко, което е ял, и преждевременно умира. Според моите наблюдения аз не съм срещнал нито един беден човек, който да е умрял от глад.

12 октомври 1930 г.

Дали ще бъдете доволни от богатството си, това зависи от яденето. Ако

сте яли добре, ще бъдете доволни. Първо природата готви, а после човек. Нима житото на нивата не е сготвено? Трябва ли да го мелиш, месиш, печеш, че тогава да го ядеш? Яж сурово жито. Аз предпочитам суровото жито пред топлия печен хляб. В житото има витамини, които при печенето на хляба изчезват. При меленето на житото с воденичен камък се губи голяма част от неговата хранителност. През колко ръце минава житото, докато стигне като хляб във вашата уста! Идете в някоя фурна да видите как се приготвя хлябът.

23 септември 1932 г.

За предпочитане е да имаш едно житно зърно, отколкото житото на целия свят. Защо? Защото в едното житно зрънце се крият възможностите на всичкото жито. Достатъчни са пет-шест години, за да се размножи житното зрънце и да напълни много хамбари. Най-малката добродетел, разумно използвана, може да те направи виден човек. Най-малкото бла-

го, разумно приложено, в пет-шест години може да ти донесе големи придобивки.

24 август 1941 г.

Ако вие вземете едно кило жито, в което се съдържат 16-18000 зрънца, то едно зрънце ще представлява 1/16000 част от килограма. Знаете ли колко енергия се съдържа в това зрънце? В това зрънце се съдържа повече енергия, отколкото в целия килограм. Ако на това зрънце се дадат условия да ражда в продължение на 12 години, то ще стане толкова тежко, колкото е тежка цялата Земя. Каква грамадна енергия има в него!

15 ноември 1925 г.

Житните зърна са разумни същества, които са изчезнали и станали жертва за хората. Тези разумни същества се жертват. Животът на Бога е скрит във всяко зърно. Чрез житото Бог се жертва за тебе. А ти изяждаш житото и никак не ти иде на ума за служене на Бога.

9 ноември 1941 г.

Огън иде сега в света, който ще разтопи всичко. Не Земята, но хората ще бъдат разтопени. Ако не станете проводници на Божията Любов, вие ще изгорите и ще изчезнете. Мнозина се страхуват от любовта и казват, че смисълът на живота сега е в уреждане на работите, в ядене и пиене. С ядене и пиене нищо не се постига. Аз бих желал за десет гена да ядете с любов. Вземете чисто жито, направете си хляб и яжте с любов. Така ще извлечете всичко, което се съдържа в житото и което в други случаи, когато ядете без любов, не се извлича. Така ще концентрирате ума си. Всички болести, които имате, можете да лекувате с жито. Ако ядете житото без любов, не можете да извлечете това, което е скрито в него.

17 декември 1939 г.

За постите

Главната идея в поста е да събужда скритата сила в клетките и да обнови организма. Но трябва да работим по-разумно. В поста се върви последователно. Има известни закони, които трябва да се спазват. Ако ти си определиш пост, без да знаеш защо ти е, тогава той не е полезен. И после, трябва да се спазва времето, трябва да се спазват и дните, когато ще се пости, а вие нищо не спазвате. Ако започнете вашия пост в понеделник, ще имате един резултат, ако го започнете във вторник, ще имате друг резултат, ако го започнете в сряда, четвъртък, петък, събота, неделя – все различни резултати ще имате. Тънкости има в поста. Ученикът, който учи една наука, трябва да бъде внимателен. Има закони, които по възможност трябва абсолютно да се спазват, за да дават добри резултати.

Понеделник е ден за пречистване.

Когато искаш да победиш някой порок, ще избереш **вторник** – той е ден на Марс. Ще видиш и кои часове благоприятстват за тази работа. Когато искаш да изправиш някоя погрешка, ще избереш марсовия ден **вторник** – като я атакуваш, да се справиш с нея.

Щом гоїде **сряда**, ще учиш, ще разрешаваш някой научен въпрос. Сряда е добър ден.

Четвъртък е ден за религиозно повдигане на човека; тогава ще разрешавате религиозни въпроси. Четвъртък е отличен ден за облагородяване на сърцето.

Петък е отличен ден за служене на Любовта. На Любовта трябва да се служи разумно.

Събота е ден за служене на Бога. Щом живеем разумно, този свят абсолютно няма да ни интересува, като че го няма. Ние живеем на друго място.

Като гоїде **неделята**, тогава ще започнем новия ген на живота. Неделята е ген на Слънцето, ген на науката. Който иска да се занимава с изобретения, нека употреби неделята. Когато искаш да изобретиш нещо принципно, някоя добродетел, избери неделята. Тя е ген за прогрес. Хубавите часове, веселите часове са в неделята. Който иска да избере весел ген, нека да избере неделята – тя е ген за веселие.

24 декември 1924 г.

Опитността на житното зърно

Щом имате градини и ниви, насаждайте ги първо с жито, а после с плодове и цветя. Някои обичат цветята и само с цветя се занимават; и това е добре, но не пренебрегвайте житото и плодните дървета. Цветята със своето благоухание привличат вашите ближни, с цветята можете само да се лекувате, не и да се нахраните. Ползвайте се от всичко, което природата ви е дала за укрепване на здравето, за увеличаване на красотата и силата. Бог иска да види човека здрав, силен, красив.

22 септември 1941г.

Във всяка работа човек трябва да пее и да славослови Бога. Ако земеделците – онези, които орат, онези, които жънат, онези, които вършеят житото, по цели дни се карат, говорят си лоши гуми, отправят си лоши мисли и чувства, тогава това жито няма да се благослови. Ако военичарят, който мели брашното, как-

то и домакинята, която меси хляба, не хранят в себе си добри мисли и чувства към ближните си, този хляб няма да бъде благословен. След всичко това хората казват: „Да подобрим живота си!“. Те мислят, че доброто иде лесно само по себе си. Доброто може да дойде само при специални условия. Който не вярва в това, може да направи опит, за да се убеди в истинността на моите гуми.

Вземете един декар земя и го обработвайте по новия начин: през всичкото време, докато орете, сеете и жънете, поддържайте в себе си най-хубави мисли и чувства и ще видите какво жито ще изкарате. През всичкото време пейте, рагвайте се, без да се оплаквате. По-малко работете, но не се оплаквайте. Ако излизат на ръцете ви пришки и се оплаквате, след време тези пришки ще излязат и на стомаха ви. Пришките на ръцете ви показват човешката лакомия. Работете два часа и си починете. По време на почивката обиколете нивата, попейте си малко, по-

молете се на Бога да благослови труда ви. После поработете още два часа и пак се помолете. Четири часа физическа работа са ви достатъчни.

3 март 1929 г.

Сега на онези от вас, които са земеделци или градинари, ще им дам да направят следния малък окултен опит през тази година. Отделете си един декар място или четвърт декар, или 100 квадратни метра, насейте го с жито и докато то расте, ходете там често, обикаляйте мястото, четете си, молете се на Бога. После съберете от житото, което е расло под вашите молитви, направете хляб, нахранете някои хора и вижте каква разлика ще има между този хляб и другия, вижте какво влияние ще окаже той. Своите мисли и желания ние можем да влагаме навсякъде.

22 август 1922 г.

Жалко е, когато земеделците не използват добрите страни на своята рабо-

та. Те натрупват житото в хамбарите си и не го поглеждат, докато гоїде време за продан – тогава влизат в хамбара, нагребват няколко крини от него и с една дъска го изравняват отгоре; после отново затварят хамбара и си излизат. Дяволът им казва: „Не хващайте житото с ръка!“. Земеделците хващат житото с ръка само когато ще се мели. Не е позволено на земеделците да изравняват житото в хамбарите си с дъска. Всеки земеделец трябва да пълни крините с ръце и да не ги изравнява отгоре, но да им дава пирамидообразна форма. Постъпва ли така, той ще има десет пъти по-голямо благословение, отколкото в случаите, когато изравнява отгоре крината с дъска. Махне ли се върхът от крината, образува се едно течение, което действа вредно върху човека. Според окултните закони, когато се продава жито с крина, тя трябва да се пълни с връх. Затова е добре земеделецът да пипа с ръце житото, да му се радва, за да може да се облагороди.

25 януари 1925 г.

Как се изявява законът на жертвата между растенията? В стремежа им да се повдигнат нагоре. Благодарение на този стремеж семето, специално житното зърно, е готово да се пожертва, да бъде посадено в земята, за да изникне един ген на повърхността и да започне своето развитие. Обаче нито стремежът е достатъчен, нито почвата – има още три елемента, необходими за развитието. Те са: топлина, светлина и влага. Същите елементи са необходими и за развитието на човека. Влагата представлява животът, топлината – любовта, а светлината – истината. Ако искате да знаете какво представлява любовта, изговаряйте тази дума по няколко пъти на ден в определено време и в продължение на един месец, да видите какви сили се крият в нея и как действат тя върху човека.

29 април 1917 г.

Каквото и да правиш – да ставаши, да лягаш, да ядеш, да работиш, трябва да съз-

наваш, че с това изпълняваш волята на твоя Създател и живееш за Него. Ако ядеш сладко, пожелай на всички хора да ядат като тебе. Каквото благо имаш, пожелай го за всички хора. Нека всички да живеят в изобилие, да бъдат доволни от живота. Определено е какъв дял от богатата се пада на всеки. В който момент ядеш и не си доволен от яденето, ти внасяш дисонанс в своя живот. Казваш: „Само сух хляб ли ще ям?“. Всъщност той не е сух. Кой хляб наричате топъл? Според мене топъл е естественият хляб. Значи прясното жито е топъл хляб. Ще вземеш 100 грама жито и ще го разделиш на три части: ще приемаш сутрин 30 грама, на обяд 30 грама и вечер 40 грама. След всяко ядене ще пиеш по една-две чаши гореща вода. Житото съдържа енергия каквато печеният хляб няма, затова аз наричам житото „Божествена погача“. В Господнята молитва е казано: „Хляба наш на същни дай го нам гнес“. Това е живият хляб, слязъл от небето.

9 ноември 1932 г.

Вие не сте правили опит да се храните един месец с варено жито и да наблюдавате каква промяна ще стане във вас. Ако бихте направили този опит, да се храните 10–20 дена само с жито, и то по времето, когато зрее, но все още не е узряло, и да наблюдавате какво е вашето разположение всеки ден, какви мисли идват в ума ви, щяхте да имате една ценна опитност. Пък сега, когато се храните с узряло жито, минават ви разни мисли и вие не знаете какво отношение имат те към вас. Вие не знаете какво отношение има една добра мисъл към вас. Вие не знаете какво отношение има едно желание към вас. Една добра постъпка какво отношение има към вас не знаете. Всички искате да бъдете щастливи, без да измените живота си. За да постигнете това, трябва да измените своята мисъл, трябва да измените своето сърце и своите постъпки.

23 януари 1942 г.

Една сестра се оплакваше, че очите ѝ се зачервяват. Питаше ме какво да прави, за да се махне тази червенина. Посъветвах я да се подложи на житен режим: всеки ден да яде само по сто грама сурово жито. Тя изпълни режима. Десет гена яде сурово жито и червенината на очите ѝ се махна. Същевременно тя започна да мисли и да разсъждава по-добре.

26 октомври 1932 г.

Животът е извор, който изтича от едно определено място. Ние трябва да се храним, за да стане правилна обмяна между Божествения Дух и нашия живот, който е в застои. Добре е да ядете от време на време само сурово жито.

Ще ви дам следния опит: онези от вас, които имат слаб стомах или слаби гърди, нека се подложат на житен режим за един, два или три месеца най-много. През това време не трябва да употребяват никаква друга храна, нито дори хляб, а само да гъвчат сурово жито, добре изчистено и изми-

то, без никакъв прах. Този режим ще бъде като средство за лекуване. Ще наблюдавателите през това време какви резултати ще произведе житото у вас. Този опит нека да приложат само тези, които са нервни, неразположени и които искат да се лекуват. Вие ще се уплашите, ако ви се каже да се храните само със сурово жито месец, два или три, а може дори и до шест месеца. Ако ви се вижда много време един месец, направете този опит за една седмица само, като употребявате всеки ден по сто грама жито. Ще накиснете от вечерта сто грама чисто жито в една чаша вода и на другия ден ще го дъвчете, като го разпределите за три приема: сутрин, на обед и вечер. Ако ви се пие вода през деня, може да пиете колкото искате. Ако можехте да се поставили на този режим от по-рано, щяхте да имате по-здравя зъби, а нервната ви система щеше да бъде по-добре регулирана. Онези от вас, които имат здрави зъби, нека да направят опита със сурово жито, а тия, зъбите на които не са здра-

ви, могат малко да сварят житото. Но нека поне двама-трима ученици направят опита тъй, както ви казах, да видят какви резултати ще имат. Ще дъвчете житото добре и ако почувствате нещо дисхармонично в себе си, ще спрете опита.

Този опит давам само на неколцина от вас, а на останалите ще дам друг опит, пак с жито. Всеки от вас ще вземе по половин килограм жито, ще го изчисти добре и цяла седмица ще го прекарва един път на ден от едната си ръка в другата, до пет минути, като го разглежда внимателно. Щом мине седмицата, ще сварите това жито и ще го изядете. Може да го сварите на един път, а може и на два или на три пъти, но ще го ядете бавно, като ще разговаряте с него. После ще ми разкажете какви резултати сте гобили от този опит. За да имате резултат, ще направите опита точно тъй, както ви казах. Които правят първия опит, ще дъвчат житото дълго време. Тия, които имат слаби зъби, ще го сварят малко без сол, без захар и така ще го дъвчат.

Онези от вас, които гледат на този опит като на игра, да не се заемат с него. Ще гледате на опита сериозно и ще правите своите научни наблюдения. И при двата опита няма да ядете нищо друго, докато не изядете всичкото жито. Аз ви давам тия опити с житото, защото в него се крият най-мощните, най-благородните сили на живота. От това упражнение някое малко добро ще научите или ще придобие някоя малка мисъл. Като разглеждате житото и се занимавате с него, вие все нещо ще възприемете от него в ума си и в сърцето си, тъй както всеки човек, който попада между пушачи, се опушва.

25 януари 1925 г.

Възпитанието на житното зърно

В какво се заключават новите условия? Те се заключават в пречистване на кръвта на хората; в подобряване и пречистване на техните мисли, чувства и желаня; в подобряване на техните разбираня за живота и природата. Тези са новите условия, при които целокупният живот може да се подобри. Доброто трябва да се постави като почва, върху която ще растат и ще се развиват семената на живота. Ако всички хора работят с доброто като условие за растене, те ще получат Божието благословение. Ако орачът, като оре нивата, не каже нито една лоша дума, работата му ще бъде благословена. Всяка лоша дума, всяка нечиста мисъл влиза в житото като отрова, която се отразява вредно върху онзи, който яде това жито. Обаче ако орачът оре и пее хвалебствени песни на Бога, всеки, който яде от това жито, ако е болен, ще оздравее, ако е здрав, ще се подмлади.

3 март 1929 г.

Често хората искат това, което другите добиват. Ти не го искай. Гледай да добиеш това, което на тебе ти е дадено. Черешата трябва да израсте като череша, сливата като слива, ябълката като ябълка и дюлята като дюля. Човек трябва да стане такъв, за какъвто е определен. Ако си определен за череша, ще станеш хубава череша в това прераждане. В друго прераждане може да станеш някоя хубава ябълка. Като поляризирано, житното зърно показва едно определено състояние. За мен житото е много умно. Това показва една черта на голямо безкористие. Много е добра формата на житните зърна. Ако има форма на безкористие, то тя е на житото. Формата му е и много красива. Обърнете внимание на следното: като гледате дълго време житните зърна, приятно ви е. Онези от вас, които искат да бъдат безкористни, да вземат малко жито и да го поглеждат, защото житото придава от себе си. Ако аз бях възпитател на деца, щях да

имам една крина с жито, друга с царевица, трета с ябълки, но щях да започна с житото – с безкористието. Ще дам на гетето жито, да го гледа и да го държи – предметно учение за възпитание. За да бъдем добри, за да бъдем безкористни, за да бъдем умни, трябва да имаме предметно учение – форми, които да ни дават нещо. Та използвайте природата – това, което природата ви е дала.

19 февруари 1943 г.

Ако някой беден човек открадне един килограм хляб, за да се нахрани, държавата ще го съди за кражба и ще го постави в затвора. Питам: къде е онова жито, което Бог изпраща с милиони тонове на Земята? Бог е определил по колко килограма жито се пада на всеки човек през годината. Получава ли той житото, което му е определено? Не го получава. Къде отива то? В хамбарите на търговците, които чакат благоприятни моменти – да поскъпне житото и тогава да го продават. След всичко

това ние казваме, че имаме гържава, която следи за реда и порядъка в страната. От друга страна, ние се хвалим с религия и казваме, че сме християни, че вярваме в Христа. Каква е тази гържава, която не следи за житото на всеки човек поотделно? Каква е тази религия, която оставя да взимат житото на този или на онзи?

20 февруари 1927 г.

Как ще се поправи светът? Хората ще видят как ще се поправи светът, когато се приложи следният закон; този закон може да се приложи даже още сега в България. Някой апаш е откраднал пари. Ако съм съдия, ето как ще го осъдя: в продължение на три месеца ще го заставя да се храни само с топла водица и сухо жито, по 100 грама на ден – никаква друга храна. След три месеца ще го пуснат от затвора и ще видите тогава ще краде ли този човек повече. Някой мъж бие жена си, изпъжда я. Няма защо да го съдят. Дайте му да яде сухо жито в продължение на един месец само и ще го видите

колко мекичък ще стане. „Как ще се поправи светът?“ Няма защо да се налагат хората с тояги. Дайте им да ядат сухо жито и ще видите как ще омекнат. Като се храни човек един месец със сухо жито, ще каже: „Отлично е това жито. Разбрах как трябва да се живее“. Ще се преобрази този човек! Родител си, имаш едно непослушно дете – остави го да яде една седмица сухо жито. Хубав опит е това, ще видиш какъв ефект ще произведе.

Питат хората: „Кога ще се поправи светът?“. Казвам: когато всички хора започнат да ядат сухо жито. Слег като се поправят, нека започнат да варят житото, а после да го пекаат на хляб. Сега процесите в света са обърнати наопаки. Не трябва да се прекарва житото през воденичния камък и тъй да се смела на брашно, а трябва да се дъвче сурово. Само така то ще предаде своята мощна сила и ще научи хората какво нещо представлява законът на великото самопожертване. Дайте на престъпника да яде от това живо жито

- той да гървче житото и житото да го гървче. Като влезе в него това жито, то ще го пита: „Научи ли закона на жертвата?“ - „Научих го.“ - „Е, сега и двамата ще живеем в мир и съгласие.“

1 февруари 1925 г.

Ето какво ще бъде във времето на шестата раса. В бъдеще цялата земя ще бъде превърната в градина. Всеки ще ходи свободно и което гърво си хареса, от него ще си откъсне. А сега, ако влезеш в градината на човек от петата раса, ще намериш затвора. Разликата между хората от шестата и от петата раса е тази, че човекът от шестата раса ще се качи на гървото, ще си откъсне само един най-хубав плод и ще слезе, а този от петата раса ще си напълни една торба с плодове. Единственото нещо, което спъва сегашната раса, това е голямата лакомия във всяко отношение. Забележете, всяка есен се събират милиони тонове жито и хората го складират. Защо им е този запас? После, събират

пари в банките и ги пазят. Навсякъде всичко събират на купове и го пазят. Приготвят милиони тонове консерви и ги пазят; те най-после се развалят и ги изхвърлят. Това е бялата раса – хора интелигентни, но крайно лакоми.

Какво разбираме под гумата лакомия? Туряне в стомаха повече, отколкото той може да асимилира; туряне на гърба повече, отколкото можем да носим; заемане с работи, които не са по силите ни – например в училище изучаваме предмети, които не са по силите ни; учим много предмети, от които нямаме нужда, и бързаме, не чакаме да дойде времето, искаме да знаем много. Съществената разлика, значи, между бялата и шестата раса е главно тази, че в шестата раса няма да има никакви граници, никакви прегради, няма да има наказателни закони, няма да има затвори. Ако някой се провини, ако направи някаква погрешка, ще му гагат да яде само жито и царевича.

25 февруари 1925 г.

Притчи за житното зърно

Житното зърно - математическа формула

Още в предисторическите времена, за които се говори в окултната наука, на Земята съществувало първото царство, създадено от Бога. Тогава хората се намирили в големи мъчности, които не могли да разрешат. Царят им бил добър и благочестив човек. Като видял мъчнотиите на своя народ, той се обърнал към Бога за помощ. Молитвата му била приета. Бог му изпратил от Небето един ангел, който му донесъл едно житно зърно и казал: „Ще посеем това зърно и като даде плод, с мярка няма да го теглите, с кола няма да го пренасяте, по пътя няма да го хвърляте, в хамбари няма да го пазите. Всеки човек ще

вземе от него толкова, колкото сам може да носи на гърба си. Ако ти и твоите поганици служите на този закон, ще бъдете щастливи. В който ден измените на този закон, ще ви сполетят големи нещастия“.

И ако ме питате защо страгате, отговарям: сегашните хора страгат, защото мерят житото с крини, с коли го пренасят, по пътя го хвърлят, в хамбари го пазят; и всеки човек носи на гърба си повече, отколкото му трябва. Хората измениха на великия закон, който ангелът написа още в предисторическите времена. Този закон може да се приложи навсякъде. Житното зърно представлява една математическа формула, която трябва да се изучава.

29 февруари 1920 г.

Житното зърно на Любовта

Вие мислите, че за да се живее, са нужни много знания. Човек може да живее и без много знания. Къде се е учило житното зърно как да расте и да се развива? Къде се е учило веднага да се приспособява към новите условия и само да върши работата си? То не се е учило нито от майка си, нито от видни философи, но въпреки това, щом попадне в земята, веднага започва да расте и да се разклонява. Житното зърно знае какво да прави, а вие, като се натъкнете на известни научни факти, казвате: „Така е направил Господ“. Значи, убиеш ти един човек и кажеш: „Така е рекъл Господ“; заколиш една овца и кажеш: „Така е рекъл Господ“. Невежа си. Щом приемаш, че за всичко Бог е рекъл така да бъде, трябва ли да ходиш на училище? Освен това казвате: „Бог е направил света така, че едни да бъдат учени, други – прости; едни да бъдат богати, други – бедни; едни да бъдат праведни, а други – грешници“. Ако се разсъждава така, ще се

създаде цяла каша. След това ще кажете: „Така е рекъл Бог“. Това не е философия, не е разсъждение. Това са изопачени човешки мисли, които ни заблуждават...

В далечното минало, в епохата на човекоядството, един голям, учен агент донесъл на Земята едно житно зърно. Тогава хората се ядели едни други. Житното зърно казало на хората: „Аз нося нова култура. Ще премахна месоядството и ще се пожертвам за храна на човечеството“. Хората го приели с благодарност, като благословение, изпратено от Бога. В сегашния век иде друго благословение за човечеството. Друго житно зърно иде на Земята – то е зърното на Любовта. Христос слиза сега на Земята и носи това житно зърно. Това зрънце ще бъде посято в мозъка и в сърцето на всички живи същества и като израстне, то ще измени характера на цялото Битие. Всички същества ще заживеят разумно. Дали вярвате в това, не е важно. Христос е започнал да сее това зърно. То расте само под лъчите на Любовта. Тя иде като

принцип, който ще се приеме от всички разумни същества. Това зрънце расте само пог лъчите на Божествената светлина и топлина. То ще черпи от земята соковете на безсмъртието, то ще донесе вечния живот. Сегашните растения носят смъртта, а новите житни зрънца, които Христос носи, са носители на безсмъртието. Те представляват Дървото на живота.

4 май 1924 г.

Изпитът на Муса-Бентам

Ще ви приведа един окултен разказ. Предполага се това да е станало няколко хиляди години преди Христа, в деветата династия на Египет. Тогава живял един знаменит агент, наречен Муса-Бентам. Някои мислят, че това име е измислено. Не, то е име, което е съществувало. Всичко в света съществува и не може да се измисли. В света няма нищо ново. Всичките неща съществуват. И тъй, всички велики агенти минават един курс на посвещение,

та и този Муса-Бентам трябвало да гържи изпит за своето трето посвещение. Всяко посвещение е свързано с известен рог сили, в които човек влезе ли, трябва да знае как да манипулира с тях. Ето защо това било един тежък изпит. Ако човек изгържи изпита си, ще влезе в един нов свят, ще му се отворят нови пътища, ще му се открият нови способности и чувства, чрез които ще може вече да вижда. Той ще вижда реално и ще бъде един човек и на реалното, и на идеалното – на реалното, което е постигнато, и на идеалното, което не е постигнато.

Учителят завежда своя ученик Муса-Бентам на една от най-опасните планински местности и му казва какви мъчнотии ще срещне: „Първата мъчнотия ще бъде следната: като вървиш по този път, ще срещнеш една голяма змия. Ако можеш да я победиш, ти ще продължиш по-нататък пътя си, ако не можеш да я победиш, тя ще те нагълта и с тебе всичко ще се свърши. Когато тази змия се приближи, ти ще

видиш да се върти около нея един гълъб. В това време ти ще бъдеш смел, ще хванеш змията за врата и ще я удушиш, но не се бой!". Тогава той му дал едно шише с течност, която се нарича „вуар“. Учителят казал още: „Ще вземеш тази течност и ще мажеш очите на змията, докато се свърши течността. Щом свърши течността, силата на змията ще мине в тебе и гълъбът ще тръгне подире ти. Тръгне ли гълъбът с тебе, ти си извършил своята победа. По-нататък в продължение на пътя си ще срещнеш един от най-големите лъвове в света и ако не го победиш, той ще те разкъса на парчета. Но когато се приближиш при този лъв, ще срещнеш едно агне, което обикаля около него. Ти ще се хвърлиш върху лъва, ще го хванеш смело за ушите. Ето вземи това шишенце, в него има груг един елемент във вид на течност, наречена „ерун“. С тази течност ще намажеш очите на лъва. Като свърши течността, агнето ще тръгне подире ти. Тръгне ли агнето подире ти, победата е извършена,

ти си изкарал изпита и ще можеш да продължиш пътя си. Като продължиш пътя си, по-нататък ти ще срещнеш един черен бик, най-силния в света, с остри рога, и ако не можеш да го победиш, той ще те наниже на рогата си. Около този бик ще видиш да се движи една крина с жито, която той гледа. Ти ще хванеш смело бика за рогата, ще намажеш очите му с течността „раун“ и като се свърши всичката течност, ще видиш, че крината с житото ще тръгне с тебе. Тръгне ли с тебе, значи ти си победил. Най-после ще дойдеш до пределите на посвещението си, но ще трябва да влезеш през царската врата. Прег царската врата ти ще видиш да седи един страшен воин, със сабя в ръка. Ако можеш да го победиш, ще влезеш през царската врата, ако не можеш да го победиш, главата ти ще отскочи от раменете ти. Около този воин ще забележиш да обикаля една красива девица. Тогава ти ще хванеш този воин и ето ти тази течност, наречена „амуит“, с която ще намажеш очите му. Когато се

свърши течността, ще видиш, че красивата девица ще тръгне с тебе. Това показва, че победата е твоя, и силата на този воин ще мине в тебе“.

Така са правили гревните пророци, така са правили гревните мъдреци, като искали да опишат тайните, които са скрити вътре в човека. Сега ще ви оставя вие сами да си помислите върху този разказ. Но аз казвам: всички страсти, които бушуват в човешкото тяло, трябва да се победят по един или друг начин. Как ще се победят? Като вземат участие всичките тия четири елемента. Те са: вуар, ерун, раун и амуит. Имате ли тия четири елемента, ще победите вашите страсти. Всичките тия четири елемента съвкупно представляват вярата...

Аз, като погледна един човек, виждам каква велика служба му е определил Господ. И тази служба никой не може да му я вземе. Ще бъдеш смел, няма да се смущаваш! Ще хванеш змията за врата, защото гълъбът е там. Гълъбът е емблема на Божествения

Дух. Той представлява невинността. При змията човек трябва да има невинност. Ще хванеш лъва, защото там е агнето. Агнето е емблема на кротостта. При лъва човек трябва да има кротост. Ще хванеш бика за рогата, защото там е крината с жито. Житото е емблема на търпението. При бика човек трябва да има търпение. Всеки, който иска да бъде търпелив, трябва да яде на ден по 100 грама сурово, неварено жито, като го разделя на три пъти по 30 грама. Ще го гъвчете дълго време в устата си, докато се сгъвче добре. Два часа след ядене на житото ще пиете гореща вода. Тъй се придобива търпението. Най-после ще захванете война, защото там е красивата девица, т.е. чистотата. И тъй, имате невинност, кротост, търпение и чистота. Това са качества на вярата, чрез които се побеждават недъзите на този свят.

22 март 1925 г.

Фараонът Зиновий

Кой каквото има, трябва да го изнесе на общия жертвеник. Сега хората имат крива представа за жертвата. Те мислят, че това, което жертват, ще пропадне. Да ви определя какво нещо е житното зърно. Ако житното зърно не се пожертва, не пагне на земята и не умре, какво ще бъде положението на земеделеца? Онзи, който умира, той влага своята сила и тази сила се увеличава. Това е едно от качества на жертвата. Някои учени хора казват: „Не трябва да се прави жертва, никому нищо не трябва да се дава“. То значи никой да не сее, никой да не оре. Не, ще сеем и ще орем, но разумно. Следователно ние трябва да имаме една солидна основа в живота си. Това, че ти си българин, не е основа; това, че ти си учен човек, не е основа; това, че имаш нови схващания за живота, не е основа. Истинската основа е Любовта, а това е живот. Този живот ние го имаме, но още не сме го проявили. Сегашните научни те-

орици за живота аз считам като локви, които са се образували от гъжда. Хората от немай-къде отиват от тези локви да пият вода, но вътре в тях жаби крякат. Според мене жабите са онзи материализъм, който съществува в хората и който ги кара да желаят за себе си все повече и повече неща.

Знаете ли как хората схващат материалното в света? Ще ви приведа един пример. В царството на десетата династия в Египет, във времето на фараона Зинопий, бил издаден един закон, според който всички престъпници се наказвали със смъртно наказание. Двама египтяни сгрешили, опорочили с нещо Апис и ги наказали със смъртно наказание. Фараонът определил да бъдат осъдени на доживотен затвор, но съдът издал следното решение: единият от престъпниците да носи на гърба си един чувал с жито, тежък 100 килограма, а другият да носи на главата си една въшка. При това те трябвало да носят наказанието си догогава, докато някой поиска от тяхната тежест и ги

облекчи. Съдът предоставил на двамата сами да си изберат наказанието – кой което пожелае. Единият от тях, по-умният, си рекъл: „Кой ще носи този чувал на гърба си? Носи ли се такава тежест?“ – и поускал въшката. На другия не му оставал никакъв избор, той трябвало да вземе чувала с житото. И така станало. Те трябвало да пътуват непрестанно. Според присъдата никой нямал право да сваля товара си на земята, докато някой не ги спре и не поуска от това, което носи.

Тръгнали двамата. Онзи, който носел въшката на главата си, запитал другия: „Как ти е товарът?“. Въшката не тежала, разбира се. Онзи, който носел чувала с житото, понеже много му тежало, обърнал се към Бога с молитва: „Боже, моля Ти се, облекчи ми малко товара!“. Повървели те малко и един пътник ги спрял с гумите: „Какво носиш в този чувал?“. – „Жито.“ – „Дај ми малко от него!“ Онзи с чувала бръкнал с лъжица в него, извадил му малко жито и продължил пътя си. – „Ами ти какво но-

сиш?“ – „Въшка.“ – „Не ми трябва въшка“ – и пътникът продължил пътя си. Работата обаче била там, че тази въшка започнала да се размножава и в продължение на една година от нея се получили 200–300 въшки. А чувалът с житото след една година намалял наполовина от първоначалната си тежест. Където и да отивали двамата по селата, всички, които чували, че един човек носи чувал с жито, спирали го и искали по малко, тъй че в продължение на 2–3 години нему останало само едно житно зрънце. Другият престъпник, с въшките на главата, никъде не намирал прием. В което село влизал, като виждали, че има толкова много въшки, не го приемали. Така той се видял в чудо от своето положение.

И ние, съвременните хора, разрешаваме въпроса по същия начин. Материализмът, това е въшката. Тази въшка ще изяде всички сокове на живота в човека. Когато въшката влезе в човека, тя се размножава, размножава, докато човек изгуби всяко благородно чувство в себе си. Ако

ние изгубим всичко онова възвишено и благородно в нас, ако изгубим най-възвишените си идеи, чувства и мисли, ако изгубим Божественото от себе си, тогава питам: за какво живеем ние в този свят?

Един от великите агенти на гревността, еврейски пророк, живял някъде из Палестина. Той пътувал дълго време. Една вечер, за да пренощува някъде, спира в дома на един беден човек и го помолва: „Човече божи, мога ли да пренощувам при тебе тази вечер?“. – „На драго сърце, домът ми е отворен, но нямам нито една трошица хляб.“ – „Потърси някъде из ъглите, виж не е ли останало поне едно парченце.“ Бедният намира най-после едно малко парченце хляб. Пророкът го взима, благославя го и веднага на трапезата се явява един голям хляб. – „Събуди и децата си, нека дойдат всички да ядат!“

Човекът, който живее по Бога, като влезе в някой дом, носи и своето благословение със себе си. Вие може да възразите на това, но то е самата истина в света. Ако

гойде този агент в света и гонесе едно житно зърно, ще каже: „Вземете това житно зърно, то ще разреши икономическия въпрос за хляба“. – „В колко години?“ – „В 12 години. Няма да го изядете, но ще го посадите в земята, и след 12 години то ще даде толкова изобилно плод, че ще можете да ядете и вие, и роднините ви, и приятелите ви.“ Знаете ли колко тежко ще бъде това житно зрънце? Колкото цялата Земя. Следователно всяка малка частица от живота съдържа грамадна енергия и ако ние живеем по Божия закон, по закона на Любовта, тази сила ще може да се развие.

11 октомври 1925 г.

Приказка от Толстой

Ще ви приведа сега един разказ от Толстой. Занесли на един цар едно житно зърно, голямо колкото кокоше яйце. Царят заповядал да повикат най-стария човек от града, да го попита дали той помни от своето време такава едро жито. Едва

говели този старец, подпрян на две патерици. Попитал го царят за житото, а той отговорил: „В мое време не е ставало такава жито. Питайте баща ми“. Игва бащата, старец, подпрян с една патерица, вижда той житото и казва: „В мое време не е ставало такава жито. Питайте баща ми“. Игва и неговият баща, строен, добър старец, без никаква патерица, поглежда житото и казва: „Да, такава зърно в нашите години растеше, с него се хранехме“. Царят запита този старец: „Защо ти, който си най-стар от всички, ходиш тъй изправен и без патерици, а синът ти е с една патерица, пък внукът ти е с две?“. Старецът отговорил: „Това е така, защото в тях не расте това житно зърно“. Когато тази права мисъл растеше в хората, те ходеха без патерици, когато тя се изопачи, ходеха с една патерица, а когато не остана помен от нея – с две патерици. Царят запита стареца: „Ами с пари ли го купувахте?“. „В наше време пари нямаше“ – отговорил старецът. И тъй, аз ви давам това кокоше

яйце – това житно зърно, вярата, с която хората едно време се хранеха. Приемете го, насагете го и живейте с него, и вие ще имате в ума си най-хубавите мисли, ще бъдете здрави, а нервността, безсмислицето в живота, страданията, всичко това ще изчезне и ще кажете: „Сега има смисъл да се живее. Добре е и за нас, и за цялото човечество“. Животът на българския народ ще се осмисли само тогава, когато вярата се прояви в своята първична същина. Тогава ще разберете ония загадки, които сега са неизвестни на хората.

6 март 1921 г.

Божественният хамбар

Питам: като узрее житото, защо взимате сърпа и го режете, защо го изсипвате на хармана и прекарвате конете отгоре, та после да го изядете? Това вие считате, че е в реда на нещата. Житото и досега не знае защо хората постъпват така. Житото не може да си представи защо го изваж-

гат от хамбара, защо го носят на нивата и го заравят. То си мисли, че тия хора са много жестоки. Аз разсъждавам според философията, която имаме. Като узрее житото, вие отивате, отрязвате го, но то не може да си представи и това защо е. Като го турите после на хармана, като прекарате конете, то и това не разбира. Като го мелите на воденицата, и това не разбира. Като го изягете, не разбира. Но житото се ползва. Като минава през всичките тия страдания, житото човек става. Всяко житно зърно ще стане една красива мома или един красив момък, един учен философ, един музикант, един скулптор, един художник, един ангел. Следователно заслужава си житното зърно да страда, понеже ще стане промяна. Без това страдание житото нищо не може да стане.

Казвате: „По друг начин не може ли?“. Може, но ще седите вътре в хамбара. През цялата вечност може да седите в Божия хамбар, непосети никъде, и ще бъдете на зрънца. Обаче и тогава няма да ви бъде

хубаво: ще има милиони зрънца на вашия гръб, ще бъдете притеснени, ще запазите вашата големина и ни по-големи, ни по-малки ще станете. Ще бъде несносен животът ви в Божествения хамбар. Казвам: този път, по който сега вървим, е най-добрият, по който Бог е могъл да ни прекара. Той е най-добрият път. По-добър път от него засега няма.

27 април 1941 г.

Четвъртото измерение и животото

Като умира, човек казва: „Свърших вече с трите измерения. Сега започвам с четвъртото измерение“. Това значи да затвориш очите си за този свят, а да ги отвориш за онзи свят. Някои хора, и като затворят очите си, пак мислят за този свят. Не, ще се освободиш от всички тревоги, ще забравиш този свят и ще кажеш: „Започвам нов живот, живот без тревоги и смущения“. Какво ще излезе от тебе? Какво ще родиш? Житце ще родиш. Който

влезе в четвъртото измерение, става на жито. Всички хора трябва да се превърнат на жито, да проникнат навсякъде. Стремете се да станете спасители на света. Носете навсякъде жито, да храните целия свят. В тоя смисъл житните зърна са ангели, напреднали същества, които спасяват и повдигат цялото човечество. Като взема едно житно зрънце, дълго време го разглеждам и му казвам: „Хората ще те разберат само когато те приемат вътре в себе си с любов и съзнание“. Бъдете смели и решителни в живота си и знайте, че светът е създаден за вас, за да се учите, без да поддържате лоши мисли и чувства в себе си. Вървете смело в Божия път, без да се отклонявате, без да го изопачавате.

12 юни 1921 г.

Предците на житото

Преди няколко гена при мене гоїде един ученoлюбив българин, който се е занимавал рeг години със земеделие не само теоретически, но и практически. В него се явила идеята да намери предците на българското жито. Той искал да издире най-старото жито, което за пръв път се е появило на Балканския полуостров, и да проследи пътя на неговото изменение, докато гоїде в днешната форма, такова, каквото го срещаме в България. Той започнал да изучава произхода на всеки житен клас, докато най-после, след усилен издирвания и труд, намерил в Хасково два класа, които с увереност приел за предци на сегашното жито в България. Описал точно стъблото, листата, класа, осилите на това жито, като същевременно изтъкнал разликата между предците на нашето жито и сегашното, с което ние се храним. Той казва, че праотецът на нашето жито е бил в диво състояние. Според мене е точ-

но обратно: праотецът на нашето жито е бил в питомно състояние, а сегашното е подивяло. Защо? Защото сегашното е гостта издребняло. А всяко нещо, което подивява, постепенно издребнява. Когато крушата подивее, издребнява. Когато човек подивее, издребнява. Едно е важно: че праотецът на житото расте и при най-голямата суша, когато всички сегашни жита изсъхват. Щом изсъхнат другите жита, посадват предците им в сухата земя и те се развиват, завързват и дават плод, два пъти по-едър и два пъти повече от плода на сегашното жито. На какво се дължи издръжливостта на това жито? Ако разрежем напречно зърното на сегашното жито, отвътре то е бяло, съдържа повече нишесте, а праотецът му има отвътре рогова ципица, която е причина за издръжливостта му. Това жито не се изражда и съдържа два пъти повече хранителни вещества от сегашното. Всички зрънца на старото жито са еднакви по големина. Този учен българин е намислил да създаде от

него нова култура жито. Ако това жито се посади в добра почва, то ще даде зърна, едри като гренки. Изобщо житото се отличава от ръжта и от някои други зърнени храни по това, че само се опрашва, когато за опрашването на другите се изискват външни условия.

Ученият земеделец, за когото ви говоря, покрай житото изучавал и къклицата и дошъл до заключение, че тя е египетска, че е користолюбива. Оттам той започнал да дели зърнените храни на благородни и неблагородни. Житото, ръжта и други някои семена той счита за благородни, защото лесно се поддават на покълване. Достатъчно е да поставите жито, ръж, ечемик в малко вода и при известна топлина, за да видите, че след два-три дена те започват вече да покълват. Направите ли същия опит с къклицата, тя няма да покълне. В това отношение тя се отличава с голямо недоверие.

Ето, този българин е имал една основна идея – да намери праотеца на сегашното

жито. Тази идея е възникнала в неговия ум по вътрешен път. И като е намерил първичното жито, той ще го иде до други, по-дълбоки заключения. Засега той е описал външно какъв е класът на това жито. Той казва, че класът му бил много дълъг, съдържал по 40 зрънца, два пъти по-едри от сегашните, а същевременно житото било и по-хранително. Аз желая да се намери още един българин, който да издири предците на самите българи. С намирането предците на житото се разрешава и въпросът за стомаха, за храненето. Когато това жито се размножи, от него ще се прави най-хубавият хляб, какъвто досега не е могло да се приготвя.

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето“. Не е галече времето, когато хората ще се хранят с този жив хляб. Щом дойде това време и животът на Земята ще се подобри. И тъй, където са двама или трима от учениците, събрани в името на Христа, те ще могат да намерят предците на сегашното жито в себе си.

30 октомври 1927 г.

За житото и житния режим

Съставител

Галина Герасимова

Редактор

Ивелина Христова

Предпечат

Иван Джеджев

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“
София, ул. „Ген. Щерю Атанасов“ 2

www.beinsadouno.org
www.bialobratstvo.info
sales@bialobratstvo.info